

พระธาตุ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หลวงพ่ : พูดถึงปัญหานี้มีไหม ใครมีปัญหาอะไรคาใจนิดหน่อยไหม ไม่มีเลยหรือ ก่อนมานี้เถียงอะไรกัน อ้าว..ว่าไปเลย

โยม : เคยรู้ว่า พระบรมสารีริกธาตุครับ จะสามารถอยู่นิ่งๆ ได้ เหมือนมีชีวิตครับ ก็อยากจะถามว่า ในเมื่อถ้าพระบรมสารีริกธาตุอะไรพวกนี้ ท่านได้นิพพานไปแล้ว ทำไมพระสารีริกธาตุถึงยังเหมือนมีชีวิต

หลวงพ่ : แค่นี้ แค่นี้เองหรือ เอาละ เอาเลย มันเป็นเรื่องในพุทธศาสนา ในพุทธศาสนา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน สิ่งไว้ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานนะ อย่างพวกเรา พวกเราเป็นสาวกสาวณะ พวกเราเป็นสากยบุตร.. สากยบุตรนะ ตอนนี้เป็นพวกเราเป็นสากยบุตร เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป

สากยบุตรพุทธชินโรส เห็นไหม พวกเราเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่นี้พวกเรานี้มันบวชมาโดยสมมุติสงฆ์ บวชเป็นธรรมวินัย บวชเป็นธรรมวินัยนี้ พวกเราเคยสงสัย เพราะพวกเราบวชแต่ตัว แต่เราไม่ได้บวชหัวใจ หัวใจยังไม่ได้บวช เราบวชมาแต่ตัวใช่ไหม พอเราบวชแต่ตัว เราก็เหมือนคน เหมือนทั้งโลกนี้

เวลาฆราวาส ฆราวาสธรรม สอนแต่ฆราวาส แต่เราเป็นนักบวชแล้ว นักบวช เห็นไหม เป็นสากยบุตร มันเป็นสมมุติ จริงตามสมมุติใจ เป็นสงฆ์นี้จริงตามสมมุติ ที่นี้พอจริงตามสมมุติ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ที่นี้ปรินิพพานนี้ ผู้ที่เป็นศาสดาของเรา วางหลักการไว้ละ เป็นห่วงใจ เป็นห่วงไปหมดเลยว่ามันจะเกิดปัญหา ถึงได้ไปปรินิพพานที่เมืองเล็กน้อย เมืองเล็กน้อย

ถ้าไปปรินิพพานที่เมืองราชคฤห์ เมืองที่มีกำลังมาก มันจะเป็นปัญหาเรื่องพระบรมสารีริกธาตุ จะไปนิพพานที่เมืองเล็กน้อยเพราะว่า เมืองเล็ก อำนาจที่เขาเหนือกว่ามาขอส่วนแบ่ง นี่มันไม่กล้าขัดขึ้นใจ จะขัดขึ้นมันจะเกิดสงคราม เกิดทำให้ตัวเอง ประเทศชาติจะมีปัญหาใช่ไหม เพราะแวนแคว้น สมัยประเทศเล็กๆ สมัยนั้น ประเทศมัน การสื่อสารมันยังเล็กน้อยมาก ที่นี้ก็เลยวางแผนตรงนี้ วางแผนว่าจะปรินิพพานที่นั่น

แล้วผู้ที่ศรัทธา เพราะพระพุทธเจ้า เวลาพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว วางธรรมวินัยไว้ อชาตศัตรูนี่นะเป็นคนที่มีความสามารถ อชาตศัตรู ถ้าไม่ได้ฆ่าพ่อไว้แน่ อย่างน้อยต้องเป็นพระโศดาบัน หรือเป็นพระอนาคา แต่ด้วยกรรมไง ด้วยกรรมดัดรอนเห็นใหม่ ไปคบเทวทัต เทวทัตนี้ เรื่องมันจะยาว ถ้าเล่านี้ยาวมากเลย

เรื่องเทวทัต เทวทัตเขา บวชอย่างพวกเรานี้ บวชกันมา แต่พระนันทะ พระอานนท์ พวกนี้บวชแล้วปฏิบัติได้เป็นพระอริยภูมิหมดเลย ตัวเองก็เป็นลูกกษัตริย์เหมือนกัน เป็นลูกผู้น้องพระพุทธเจ้านะ เป็นลูกกษัตริย์เหมือนกัน เวลาโยมเขามาเยี่ยมมาหา เขามีน้ำปานะมา นางวิสาขา มา อันนี้ฝากพระอานนท์ อันนี้ฝาก.. ตัวเองไม่มี

เพราะความรักศรัทธาของคนมันแล้วแต่ใจใหม่ พ่อไม่มีปี่นี้ เราทำอะไรเราถึงจะให้คนเคารพศรัทธา ก็ต้องมีลูกศิษย์เป็นที่เชิดหน้าชูตา พอมองแล้วมันไม่มีใคร ก็มีอชาตศัตรูเป็นลูกกษัตริย์ เป็นลูกพระเจ้าพิมพิสาร ก็มีฤทธิ์ เพราะไปได้ฉานโลกิย์ ก็แปลงตนเป็นงูไปพันหัวไปอะไรนี้ ทำให้คน ให้ศรัทธาเชื่อถือ พอศรัทธาเชื่อถือปั๊บก็ขลุ่ย ขู่ให้ซึ่งราชสมบัติ

อชาตศัตรูปอกไม่ทำหрок เพราะของพ่อ พ่อให้แน่นอนอยู่แล้ว รู้ได้อย่างไรว่าใครตายก่อน ยุทุกวัน ยุทุกวันจนทนไม่ไหว ฆ่าพ่อ ที่นี้พ่อฆ่าพ่อละ เราจะยกอชาตศัตรูมาให้เห็น เราจะย้อนกลับไปพระพุทธเจ้าวางแผนไว้ไง พ่อเห็นปั๊บ พ่อว่าเห็นอชาตศัตรูนี้ฆ่าพ่อ พ่อฆ่าพ่อก็ได้ เป็นกษัตริย์ พ่อได้เป็นกษัตริย์ก็เสียใจ ว่าคนดี ก็เสียใจ เสียใจมาก เสียใจว่าได้ทำสิ่งนี้ไปแล้ว สิ่งนี้ไปแล้ว

ที่นี้หมอชีวกเป็นคนพาไป มันทุกข์ใจไง คนฆ่าพ่อก็ทุกข์ใจมาก หมอชีวกเป็นคนพาไป พาไปว่า อาจารย์ยังดีไหนดี จะแก้ทุกข์อันนี้ไง ก็บอกพระพุทธเจ้าเกิดแล้ว ให้ไปหาพระพุทธเจ้าทุกคนที่ว่าอาจารย์ตัวเองดีก็จะพาไป จะเชิญไป เพราะเป็นกษัตริย์

ทีนี้หมอชีวกก็บอก ไปหาพระพุทธเจ้าดีกว่า ก็ไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ ทีนี้ตัวเองกษัตริย์นะ พอไปอยู่ที่เปลี่ยวกับหมอชีวก คิดว่าหมอชีวกจะลวงมาฆ่า ก็อาจจะชิงอำนาจเหมือนกันไง โอ้ เสียวสันหลังเลย ก็กลัวว่าคนจะชิงมาฆ่านะ กลัวคนจะชิงมาฆ่าเพราะมันสังคมาก

เพราะเวลาปฏิบัติ อย่างพระเราอยู่ในป่านี้สังคมาก พอเฉลียวใจ ก็ถามหมอชีวกว่าหลอกมาฆ่าหรือ หมอชีวกบอกไม่ใช่หรอก ใจเย็นๆ สิ คูสิ พระพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่นั่น พระพุทธเจ้าเห็น พระพุทธเจ้าเทศน์สอน เทศน์สอนศรัทธา เห็นไหม พอศรัทธาก็เชื่อ ศรัทธาเชื่อนี้ ศรัทธามาก รักพระพุทธเจ้ามาก

พอรักพระพุทธเจ้ามาก ถึงเวลานะ ถึงเวลาพระพุทธเจ้าจะนิพพาน พวกอำมาตย์เขาประชุมกันไง ว่าบอกข่าวพระพุทธเจ้าตายนะ อชาตศัตรูจะไม่มีชีวิตอยู่ต้องตายตาม เขาวางแผนกันนะ เขาขุดเรือ เรือไม้นี้ขุด แล้วเอาสมุนไพรวางไว้พร้อม ถ้าคนสลบปั๊บ ต้องเอาแช่น้ำ แช่น้ำไว้พื้นเลนนะ นี่จะชี้ให้เห็นความเชื่อความศรัทธาของอชาตศัตรู

พระมาก็ประชุมกันเลนนะ ไปแจ้งข่าวว่าพระพุทธเจ้าปรินิพพาน ไม่ได้! อชาตศัตรูนี้ต้องซ็อกตายเลย เพราะด้วยความรัก ด้วยความเคารพ ด้วยความยึดมั่น ก็เลย..อำมาตย์มาประชุมกัน ประชุมกันก็ขุดเป็นเรือโบราณ เห็นไหม ไอ้ที่เรือโบราณที่เขาแช่น้ำว่ากัน ขุดแล้วก็เอาสมุนไพรวางเตรียมพร้อมไว้ แล้วก็เตรียมพร้อม

ทีนี้อำมาตย์เขารู้กันหมดแล้ว แต่กษัตริย์ยังไม่รู้ เขาขึ้นมารายงานว่า พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ซ็อกเลย ก็จับลงแช่น้ำว่าน น้ำสมุนไพรมองให้พื้น พื้นขึ้นมา ซ็อกอีก ๗ หนนะ นี่เราเทียบให้ดูว่าถ้าคนมีความเคารพขนาดนั้น แล้วมีกองทัพใหญ่ ราชคฤห์นี่เมืองใหญ่ แล้วถ้าพระธาตุไม่แบ่งกัน แหกไหน แหก! นี่พระพุทธเจ้าถึงว่าไปเลือกนิพพานในที่เมืองเล็กๆ นี่พูดถึงนะ

แล้วพระพุทธเจ้าสร้างบารมีมาเยอะมาก พอสร้างมาเยอะมากปั๊บนี้ รู้ด้วยว่ามี สุกัททะเป็นพราหมณ์ที่มีปัญญามาก ทิฐิมาก แต่พระพุทธเจ้าจะสอนได้คนเดียวคนอื่นสอนไม่ได้ ก็จะปรินิพพานที่นั่นไง คินนัณก็มาเฝ้า มหาพระพุทธเจ้า พอมาถึง พระอานนท์ไม่ให้เข้า เพราะพระพุทธเจ้าจะปรินิพพานแล้ว ไม่ให้เข้า

พระพุทธเจ้าได้ยินเสียงโต้ตอบกัน “อานนท์ นั่นใครนะ”

“สุกัถะเขาจะมาถามปัญหา ปล่อยเขาเข้ามาเถอะ เรามาเพื่อคนๆ นี้ด้วย”

นี่จะตายนะ คนจะเดินไปตายนี้สร้างประโยชน์มหาศาลเลย เพราะคนๆ นี้ด้วย ให้ปล่อยให้เขาเข้ามา พอปล่อยเข้ามาแล้วเขาก็ถามนะ เพราะเขาเป็นพราหมณ์เขาถือตัว ว่าเขานี้มีความรู้มาก อย่างพวกเราคือออคเตอร์ๆ ศาสตราจารย์คือออคเตอร์นี่โง่ โง่มากๆ เลย เพราะมันไม่รู้จักตัวมันเอง นี่กว่าเก่งมากๆ

คนเก่งจะไปถามพระพุทธเจ้าทำไม คนเก่งไม่ใช่สมองมึงคิด มึงใช้ตรรกะมึงดูสิ ไปถามพระพุทธเจ้าว่า ศาสนาไหนดีกว่าดีๆ พระพุทธเจ้าบอกว่า

“เธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล สุกัถะเธอบวชเถิด”

ให้พระอานนท์บวชให้คิณนั้นเลย คิณนั้นพอบวชปั๊บ คิณนั้นเดินจงกรมเป็นพระอรหันต์ คิณนั้นเลย มานี่เยอะมาก เสร็จแล้วนี่ พระพุทธเจ้าปรินิพพาน พอปรินิพพานเสร็จแล้วนี่ พระธาตุก็แบ่งกัน แบ่งกันไปเพราะเคารพบูชา เพราะพระพุทธเจ้าสอนเอาไว้เยอะมาก ตำรา แบบว่าพระอานนท์ฟังไว้มาก ก็แบบว่าสอนกันไปๆ

ทีนี้เสร็จแล้วก็กลายเป็นพระบรมสารีริกธาตุ พระบรมสารีริกธาตุ พระอรหันต์ท่านั้นที่กระดูกไอนี้ ทางแพทย์เขาบอกว่าเป็นไปไม่ได้ ว่ามันเผาแล้วมันจะเป็นแก้ว มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ มันมีหอมมาหาเรา หอมจากสิริราช เขา ๓ คน เขาบอกเขาไม่เชื่อหรือกว่ากระดูกคนจะเป็นแก้วได้ แต่ต้องเชื่อ ตัวเองพูดเอง

ทีแรกเราก็นึกว่า เอ๊ะ ทำไมโยมพูดจา ฟังดูมันแปลกๆ อยู่ เขาศรัทธาในศาสนา เขามาหาเรา เขาบอกเขาไม่เชื่อหรือ กระดูกคนจะเป็นแก้วได้ แต่ต้องเชื่อ ต้องเชื่อเพราะอะไรรู้ไหม? ต้องเชื่อเพราะเขาเป็นคนผ่าตัดสะบ้าหลวงปู่แหวนเอง เปลี่ยนสะบ้าหลวงปู่แหวนผ่าออกมาเป็นแก้ว เขาเจอซึ่งๆ หน้า

ทีนี้มันก็ย้อนกลับมาว่า พระอรหันต์ท่านั้นที่เวลาเผาไปแล้วกระดูกจะกลายเป็นแก้ว จะกลายเป็นพระธาตุ ทีนี้พระพุทธเจ้านี้พระอรหันต์เหมือนกัน แต่พระพุทธเจ้านี้เรียก พระบรมสารีริกธาตุ ทีนี้พระบรมสารีริกธาตุ คนนะ กายกับใจมันคนละเรื่องกัน กายกับใจมันคนละเรื่องกัน พระอรหันต์เป็นได้ที่ไหน เป็นได้ที่หัวใจ ไม่ใช่เป็นที่ร่างกาย ไม่ใช่เป็นที่กระดูก ไม่ได้เป็นที่เนื้อ ไม่ได้เป็น ร่างกายเราเป็นพระอรหันต์ไม่ได้เลย เป็นได้ที่หัวใจ

ทีนี้บอกว่าในเมื่อพระอรหันต์นิพพานไปแล้ว ก็หมดเรื่องไปแล้ว ทำไมพระธาตุเหมือนสิ่งที่มีชีวิตอีกใช้ไหม เห็นไหม มันคนละเรื่องนะ พระอรหันต์เวลานิพพานไปแล้ว พระอรหันต์ปรินิพพาน เป็นพระอรหันต์ได้ตั้งแต่สิ้นกิเลสนะ เวลาพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมานี้ คือนั่นเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์

อายุ ๔๐ ๔๕ ปี เวลาเทศนาว่าการ นั้นพระอรหันต์นะ สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่สิ้นกิเลสแล้ว แต่ยังมีชีวิตอยู่ ชีวิตหมายถึงว่า เรายังไม่หมดอายุขัย พอไม่หมดอายุขัยเพราะเป็นพระอรหันต์ คำว่าพระอรหันต์ เป็นที่ไหน เป็นที่ใจ เพราะใจเป็นพระอรหันต์ ใจรู้จริง ใจรู้สัจจะความจริง ใจเทศนาว่าการ ตัวใจ แต่พอพระอรหันต์ตายปั๊บ นี่ไง อนุปาติเสสนิพพาน

คือว่าจิตที่อยู่โดยปกตินี้ สอุปาทิเสสนิพพาน คือร่างกายกับความคิด ชั้น ๕ คือความคิด ใจพลังงานนี้เป็นพระอรหันต์ ตัวพลังงานเป็นพระอรหันต์ ความคิดไม่ใช่เป็นพระอรหันต์ ตัวพลังงานเป็นพระอรหันต์ ตัวพลังงานนั้น เวลาจะสื่อความหมายต้องสื่อผ่านความคิด นี่ไง ชั้น ๕ ความคิดคือชั้น ๕ ตัวร่างกายนี้คือตัวธาตุ ธาตุ ๔ และชั้น ๕ เป็นพระอรหันต์ไม่ได้ พลังงานล้วนเป็นพระอรหันต์

ทีนี้พอพระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมานี้ มันหมดกิเลสนะ พอหมดกิเลสนี้ชั้น ๕ ธาตุ ๔ และชั้น ๕ มันสะอาด รู้จริงทำจริงก็แสดงธรรม เผยแผ่ธรรม จะบอกว่าพระอรหันต์ตาย พอพระอรหันต์ตายนี้จิตเคลื่อนออกจากร่างนี้ไป พอเคลื่อนจากร่างนี้ไป ธาตุ ๔ ไม่มีแล้ว คือธาตุ ๔ ทั้งไว้ที่โลกนี้ คือว่าซากศพต้องอยู่ที่นี้

ไอ้ความคิดมันไม่มีตั้งแต่ต้น มันขาดกันตั้งแต่เป็นพระอรหันต์แล้ว แต่! แต่ในเมื่อยังมีชีวิตอยู่ใช้ไหม เศษเหลือทิ้งเห็นไหม สอุปาทิเสสนิพพาน สะคือเศษ เศษเหลือทิ้ง ความคิดโดยอำนาจวาสนา กับร่างกายมันเป็นเศษเหลือทิ้ง ทั้งที่พระอรหันต์มีชีวิตอยู่ ทีนี้พอพระอรหันต์ตายคืออนุปาติเสสนิพพาน คือไม่มีเศษแล้ว คือตอนนี้จะตามหาร่องรอยไม่เจอเลย

พระอรหันต์ เวลาพระอรหันต์ตายนะ ในพระไตรปิฎกเยอะมาก พอพระอรหันต์ตายนะ พวกมารตามหาจนฝุ่นฟุ้ง ที่ว่าพระอะไรที่เชื่อดคตาย ภาวนาแล้วเจริญแล้วเลื่อมๆ มา ๗ หน ทนไม่ไหวเลย ทนไม่ไหวก็เชื่อด เอามิดเชื่อด พอเชื่อดแล้วเลื่อมมันฟุ้ง พอเลื่อมมันฟุ้งปั๊บ มันไวนะ สติคนมีวาสนามันจะไว มันพิจารณาเดี่ยวนั้น

คิดดูสิ คนเรานะ ชั่วที่ว่าเชือดคอ เลือดกระจายแล้ว จนมันหมดอายุขัย จะตายแล้ว ช่วงที่จะตาย พวกเราต้องเจ็บปวด แต่คนที่เขาภาวนาอยู่ ช่วงเวลาแค่นี้ เขาสามารถพิจารณาเลือด พิจารณาบาดแผลของตัวเอง จนเขาสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ เราภาวนาเกือบตายยังทำไม่ได้ใช่ไหม แปลกใจเลยละ อันนี้ยังไม่เข้าใจถึงวาสนาของคน เพราะพิจารณาขนาดนั้น ป้อพิจารณาขนาดนั้น สิ้นปั๊ สิ้นกิเลสเลย เป็นพระอรหันต์ ตายพร้อมกันไปเลย

ทีนี้มาร การเชือดคอตาย การฆ่าตัวตายนี้บาปกรรมมาก การฆ่าคนอื่นตายตามกฎหมาย โลกนะ เราต้องติดคุก ๒๐ ปี เราฆ่าคนอื่นตาย ถ้าเราคนฆ่าตัวเองตายไม่มีโทษ แต่ทางธรรมโทษมากกว่า เพราะการฆ่าคนอื่นด้วยโทษะ ด้วยความหลงผิด แต่การฆ่าตัวตาย การฆ่าตัวตายเพราะเราได้ทรัพย์สมบัติอันนี้มา สมบัติที่มีค่าที่สุดในโลกนี้นะ ความรู้สึกคือหัวใจของคน

หัวใจของคนเป็นคนขึ้นมาแล้ว สร้างคุณงามความดี ทำคุณงามความดี ผลตกลงที่บุญและกรรม แต่พวกเราไปเห็นวัตถุธาตุกันว่ามีคุณค่า เรามองข้ามตัวเรากันไปหมดเลย เห็นไหม เราเลยไม่รู้จักรัสิ่งที่มีคุณค่า ไปเห็นสิ่งที่เป็นแร่ธาตุมีคุณค่า แต่ไม่เห็นจิตใจของคนมีคุณค่า พอการฆ่าตัวตายถึงได้มีกรรมมาก เพราะสิ่งที่มีค่าที่สุด เราเป็นคน เราหาสมบัติมา เราจะเป็นเจ้าของสมบัตินั้น

เราเป็นคนเรามีหัวใจ หัวใจนี้วิปัสสนาขึ้นมา หัวใจเป็นพระโศคาบัน หัวใจเป็นพระสัทธา หัวใจเป็นพระอนาคา หัวใจเป็นพระอรหันต์ มันมีคุณค่าตรงนี้นะ แล้วเราไปทำลายตรงนี้ซะ เราทำลายตัวเราเองไป กรรมถึงได้เยอะมาก

เขาถึงบอกว่าคนฆ่าตัวตายจะเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร ถ้าศึกษาทางวิชาการนะ คนฆ่าตัวตายเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร นี่เชือดคอ เลือดพุ่ง แต่นั่นนะการทำลายตัวเอง แต่ทำลายตัวเองแล้วจิตมันทัน จิตมันหมุนทัน พอหมุนทันชำระปั๊ พิจารณาปั๊ สิ้น! เป็นพระอรหันต์เลย

มารตามหา เพราะมาร พญามารนี้มันอยู่บนหัวใจของเรา อวิชชาอยู่บนความรู้สึกของเรา ความรู้สึกเรานี้เป็นที่อยู่ของอวิชชา เป็นที่อยู่อันรุ่งรังของมาร แล้วนี้ นี่มันอยู่กับทุกๆ ดวงใจใช่ไหม มันก็จะตามหาที่อยู่ของมัน พอพระองค์นี้ตายปั๊ก็ค้นหาๆ พระพุทธเจ้าบอกเลย

“มารเอ๋ย เธอหาภพ หาที่อยู่ หาที่หมาย ที่เธอจะหาลูกศิษย์เราไม่เจอหรอก ท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่มีหรอก” เห็นไหม

จิตที่มันสิ้นกิเลสมันเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่ในหัวใจ พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่กับพระอรหันต์ที่ตายแล้วต่างกัน ต่างกันตรงร่างกายกับความคิดเท่านั้นเอง แต่พอพระอรหันต์ตายปั๊

เหมือนกันหมดเลย ฉะนั้นพระอรหันต์ตายไปแล้ว พระอรหันต์ตายนะ เวลาคนตาย เวลาเราตาย จิตออกจากร่างเหมือนกัน แต่เราออกไปพร้อมกับความคิด ออกไปพร้อมกับความยึดมั่น

อย่างเช่นเรานี่เป็นคนจะตาย โอ้โฮ เราห่วงมากเลย โน่นก็ยัง สมบัติก็ยังไม่ได้แบ่งนะ โอ๊ย แล้ววัดก็สร้างไปตั้งเยอะแล้ว โอ๊ย แล้ววัดเราก็ดีๆ ขนาดนั้นเลย โอ๊ยกูจะไม่ยอมไปหรอก โอ๊ย แล้ววัดกูใครจะแย่งวะ ทุกข์ตายห่าเลย ตายไปพร้อมกับมาร แต่พระอรหันต์นะ เสร็จ เราสร้างมาให้เขา เราทิ้งหมดแล้ว แม้แต่ความคิดหัวใจยังทิ้งแล้ว มันจะตงจะตายมันไม่มีหรอก มันเปลี่ยน ประสาเป็นมนุษย์นี่นะ มันเปลี่ยนภพชาติ

มันตายจากสถานะหนึ่ง มันจะไปอยู่อีกสถานะหนึ่ง มันไม่มีอะไรตายหรอก แต่เราห่วงกัน เพราะเราห่วงอดีต เราไปยึดมั่นกับอดีตอนาคต เราจะทุกข์ยากกันมาก ทีนี้ถ้าเราตายโดย มนุษย์ตายนี่นะ จิตเอาชนะเหมือนกัน แต่ทุกข์น่าดูเลย คนกลัวตายมาก แล้วพอตายจะกลัวมาก แล้วเพราะอะไรรู้ไหม เพราะตายแล้วไม่รู้จะไปเจออะไร แล้วเราไปข้างหน้าจะไปเจออะไร

เราปฏิเสธกันเลยว่า มีชาตินี้เท่านั้น ถ้าเป็นจริงนะ พຽງนี้ต้องไม่มี เราไม่เชื่อกัน พຽງนี้ ต้องไม่มี พຽງนี้มีไหม พຽງนี้มีแน่นอน เพราะจิตของคนมันทำลายไม่ได้ ตัวความรู้สึกตัวพลังงาน นี่ใครทำลายมัน แล้วเอาอะไรทำลาย นี่ปัจจุบันนี้การปฏิบัติมันเจริญรุ่งเรือง ทุกคนเลยบอกว่า พิจารณากายถอนกาย ไม้ทั้งนั้น

เราไม่มีเป้าหมายเราจะยิงอะไร เราออกล่าสัตว์ เราไม่เจอตัวสัตว์ มึงยิงฟ้า มึงจะได้สัตว์ ใหม ถ้าจิตมึงไม่สงบ จิตมึงไม่เป็นไป มึงภาวนานะ อย่ามาโม้ โกหกทั้งเพ เราเป็นพรานป่า เราจะล่าสัตว์ เราต้องเห็นเง็กเห็นกวาง แล้วเรายิงมัน เราถึงได้สัตว์นั้นมา การวิปัสสนามันต้องเห็นจิต ของมัน เห็นกิเลสของมัน แล้วทำลาย อันนั้นมันถึงจะเป็นการวิปัสสนา เห็นไหม

ทีนี้คนที่มิกิเลสตาย เห็นไหม มันก็จะทุกข์ยากของมันไปตามธรรมชาติของมัน ทีนี้พระอรหันต์มันเห็นตั้งแต่กิเลสตายแล้ว ประสาเราพระอรหันต์จะไม่ตื่นกลัวจะไม่ตื่นตื่นกับความอยู่ และความตายหรอก โกหก หลอกเด็ก ของหลอกๆ ทีนี้พอของหลอกๆ บ๊ีบ ขณะที่มันมีชีวิตอยู่ พระอรหันต์นะ ถ้าสำเร็จเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่หนุ่มๆ อย่างนี้

แล้วพิจารณาไปเรื่อยๆ เขาเรียกเพราะจิตเป็นพระอรหันต์ พลังงานตัวนี้มันสะอาด มันอยู่ในร่างกายนี้ มันฟอก มันใช้พลังงานที่สะอาด พระอรหันต์ตายปั๊บ ๗ วันเป็นพระธาตุเลย บางที

เราเคยได้อัฐิของอาจารย์สิงห์ทองมา เป็นกระดูกเราเก็บไว้ แล้วจากกระดูกนี้มันค่อยๆ ใส ใสเข้าไปเป็นแก้วไปทีละนิดๆ จนทั้งหมดเลย นี่ไง พระธาตุของอาจารย์สิงห์ทองไง

อย่างนี้เราเชื่อมั่นมาก แต่เราได้พระธาตุมาเรายอมรับว่าเป็นพระธาตุนะ เราก็เข้าใจว่าเป็นพระธาตุ แต่ถ้าว่าเป็นของพระองค์ไหน ยังต้องพิสูจน์กันก่อน เพราะมันจะอ้างสิ่งนี้มาเป็นประโยชน์ของตัวเอง

พอพูดอย่างนี้ตอบเหมือนไม่ได้ตอบ เวลาเราตอบปัญหา เพราะเราจะบอกว่าพระธาตุหรือพระบรมสารีริกธาตุเป็นอย่างนั้นจริง เหมือนเป็นสิ่งที่มีความจริง เคลื่อนเพิ่มจำนวนได้ ลดจำนวนได้ แล้วโดยหลักการ พระพุทธเจ้าเทศนาว่าการไว้เป็นจริง

คุณสิ พระกัสสปะ เห็นไหม พระกัสสปะที่ว่าเป็นคู่บารมีกับช้าง ที่ว่าเอาช้างไปกอดเสนาะ แล้วช้างตัวนั้นสร้างบุญบารมีมาจะเป็นพระศรีอริยเมตไตรย พระกัสสปะมาสำเร็จในศาสนาพุทธนี้ ในศาสนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้ แล้วนิพพานไป ศพนี้ยังเก็บอยู่ในภูเขาที่บังไว้ไง จะรอให้พระศรีอริยเมตไตรยตรัสรู้ขึ้นมา แล้วจะต้องเอากระดูกพระกัสสปะมาเผาอยู่บนมือนี่ กรรมมันจะแก้กัน

พระพุทธเจ้าบอกว่า ศาสนานี้เวลาจะเสื่อม พระบรมสารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมารวมตัวกัน เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่าถึงเวลาศาสนา มัน เอกนามถึงพระพุทธเจ้าตรัสรู้ได้แต่องค์เดียว องค์เดียวจริงๆ เพราะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ได้แต่ละหนึ่งองค์เท่านั้น

ที่นี้การสร้างบารมีมามันมหาศาลมาก พอสร้างมาพวกเราเชื่อถือนะ พระที่มีหลักมีเกณฑ์ เชื่อถือมาก จะสร้างพระพุทธรูปไว้เยอะมากเลย เพื่อจะเชิดชูศาสนา ที่นี้คิดสิ สิ่งที่เป็นพวกสำริด พวกอะไรต่างๆ มันจะย่อยสลายเมื่อไหร่ละ

พระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ สิ่งเครื่องหมายถึงศาสนาเดิมจะไม่มี ศาสนามันจะรื้อวแหลมลงไป รื้อวแหลมลงไปจนสังคมจะไม่เชื่อถือ จนดูถูกดูแคลนนะ ใครทำความดีคนนั้นโง่ ใครทำความชั่ว ใครเอาเปรียบ คนนั้นฉลาด ค่านิยมมันจะต่างกันไป มันจะทำลายกันเอง มันจะกินตัวมันเองแล้วทำลายตัวมันเอง ถึงที่สุดแล้วคนจะทำลายกัน

ทำลายกัน ถึงที่สุดแล้ว จะมีคนดีหรือสำนักตัวได้ จนอายุ ๑๐ ขวบ แล้วจะฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ แล้วโลกนี้จะปรับพื้น นี่ในพระไตรปิฎก โลกนี้จะปรับตัวใหม่ ปรับตัวขึ้นมา ปรับตัวขึ้นมา จนมี

มนุษย์ขึ้นมา จะมีอายุยืนยาวขึ้นมา มีอายุยืนยาวขึ้นมา แล้วปาเขาจะกลับคืนมาอุดมสมบูรณ์ พระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ตอนนั้น

นี่จะบอกว่าพระบรมสารีริกธาตุแต่ละองค์ เพราะว่าอะไรรู้ไหม เพราะพระพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้แล้ว บอกว่าถ้าพระพุทธเจ้าแต่ละองค์ที่จะมาตรัสรู้ จะไม่มีหลักฐานหรือสิ่งที่เป็นศาสนาเดิมใน สิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน ที่นี้อันนั้นอันหนึ่ง สองอันที่ว่าพระบรมสารีริกธาตุนี้นี้จะมา รวมตัวกัน แล้วจะทำลายตัวเอง หมดยุคหมดกาลของศาสนา

พอพูดอย่างนี้ปุ๊บ วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ๆ จริงๆ แล้วนะทางวิทยาศาสตร์ เวลาเราอยู่กับโลก ไซ้ใหม่ วิทยาศาสตร์มันเป็นสิ่งที่ให้เราเราฉลาด ให้รู้เท่าทันธรรมชาติ ให้รู้เท่าทันทุกๆ สิ่ง แต่วิทยาศาสตร์มันเป็นทฤษฎีที่ตายตัว บางทีลูกศิษย์เรานี้คือเตอร์เยอะนะ เราจะบอกเลยนะ วิทยาศาสตร์นี้ถูกถูกฉิบหายเลยๆ เพราะวิทยาศาสตร์มันมีค่าของมัน เห็นไหม ค่าความเปลี่ยนแปลงของมัน มันไม่มีร้อยเปอร์เซ็นต์ใจ ๕๕.๕๕ ร้อยเปอร์เซ็นต์เป็นไปไม่ได้

ที่นี้พอมาทองธรรมะ ธรรมะปรมัตถธรรม ถ้ามันไม่ล้านเปอร์เซ็นต์ ไม่ร้อยล้านเปอร์เซ็นต์ มันมีค่า ปรมัตถธรรมนี้ล้านเปอร์เซ็นต์ อย่าว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าไม่อย่างนั้นปรมัตถธรรมนี้เกิดไม่ได้ ธรรมะธรรมชาติ ธรรมะเกิดขึ้นมาไม่ได้ ฉะนั้นถ้าเราไปยึดทฤษฎี ยึดวิทยาศาสตร์ตายตัว ผิดตรงนี้ไง วิทยาศาสตร์ตายตัวต้องเป็นอย่างนั้นๆ ถ้าต้องเป็นอย่างนั้น มันต้องเป็นอย่างนั้น กรรมก็ต้องตายตัว

ทำดีได้ดี ที่ว่ากฎแห่งกรรมๆ ทำดี ทุกคนจะบ่นเลยว่า ทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี ทำไม จะไม่ได้ดี ถ้าเอ็งไม่ทำความดี เอ็งทำชั่วมากกว่านี้ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ที่นี้ทุกคนจะบอกว่า เรา จะคิดแบบธุรกิจใจ หนึ่งบวกหนึ่งเป็นสองใจ ให้ไปบาทหนึ่ง มันก็ต้องผลบุญต้องกลับมาบาท หนึ่งสิ วิทยาศาสตร์คิดเป็นอย่างนี้ไง แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ เอ็งให้ไปบาทหนึ่ง เอ็งจะได้ล้าน หนึ่ง เอ็งให้ไปบาทหนึ่ง เอ็งจะไม่ได้อะไรเลย ถ้าธรรมะเป็นอย่างนี้

วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ไหม เราจะบอกว่าสิ่งนี้วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ เรายกบ่อย ทุกตะ เชิญใจเขาทำนาอยู่เห็นไหม รับจ้างทำนาอยู่ พระสารีบุตรพระอรหันต์เข้ามานสมาบัติอยู่แล้วออกจากสมาบัติ ทำบุญจะได้บุญมาก ที่นี้ชาวนาก็ทำนาอยู่ไซ้ใหม่ ทำนาอยู่ แล้วหิวมากใจ ถึงเวลาอาหารไม่มีใครมาส่ง ก็โมโหหิวนะ ก็คิดว่าเดี๋ยวถ้ามีมานะ เดียวที่บ้านเขาเอาอาหารมาส่งจะต้อง มีปัญหาแน่นอน

ที่นี้ด้วยบุญนะ ถึงคราวของบุญที่คนสร้าง เวลาเขาเอาอาหารมาให้ พระสารีบุตรก็พอดิ บิณฑบาตมา พอบิณฑบาตมา เห็นพระสารีบุตรมันชื่นใจ มันชื่นใจมันมีความสวัสดี อาหารที่มากคนเราหิวนะ ไม่ได้กินมันช็อคตายได้นะ อาหารนี้ใส่บาตรพระสารีบุตรไปหมดเลย พระสารีบุตรอนุโมทนาเสร็จ นี่ก็ได้บุญมาก เข้มขึ้นมาก

ลงไปในดิน ไปไถนาอย่างเดิม ธรรมดาหิวมากเลย แต่นี่มันอัมบุญ ลงไปไถนา พอคันไถ มันพลิกแผ่นดินขึ้นมา แผ่นดินเป็นทองคำ! แผ่นดินเป็นทองคำ! ดินทุกก้อนเป็นทองคำหมดเลย บุญกุศลของบุญที่ได้สละทานกับพระอรหันต์ที่ออกจากฆานสมาบัติ มันเลยเป็นคติของคนไทย คนไทยพยายามหาตรงนี้ไง พยายามทำบุญกับพระอรหันต์ที่ออกจากฆานสมาบัติ แล้วมึงอันไหน มึงจะหันจริงหันเทียมล่ะ หันปลอมมันเยอะ มึงไม่ได้อะไรกันหรอก แต่เพราะเราไปเชื่อมั่นกัน ในเชิงทฤษฎี เห็นไหม

ที่นี้ของจริงมันมีไหม เราเชื่อว่ามี นี่เราจะเห็นนะ เราศึกษาเรื่องนี้เราต้องศึกษาแบบ วิทยาศาสตร์ ศึกษาให้ครบวงจร เวลามันพลิกเป็นดินขึ้นมา เป็นทองคำหมดๆ ที่นี้เมืองมันแคบ สมัยโบราณ เห็นไหม ก็คิดว่าถ้าอ้างว่าทองคำเป็นของทุกตะเจ็ญใจคนนี้นะ เขาจะไม่มีที่อยู่ เพราะเขาเอง ทุกตะเจ็ญใจคือไม่มีอะไรคิดไว้

คนจนสมัยโบราณ จนจริงๆ นะ มีเสื้อผ้าติดตัวเท่านั้น แล้วคนจนอย่างนี้จะมีทองคำ มันเป็นก้อนๆ อย่างนี้ มึงไม่ปล้นมา มึงไปเอามาจากไหน ก็ตัวเองไม่กล้าหยิบทองคำ ไม่กล้า ไม่กล้าก็ไปเฝ้าพระเจ้าพิมพิสาร บอกข้าพเจ้าเป็นทุกตะเจ็ญใจ เป็นคนจน ไม่ใช่คนรวยหรอก คนจนรับจ้างเขาไถนา

แล้วพอไถนาที่มันก็ไม่รู้ตัวเอง เพราะปุณฺณจะไม่รู้เรื่องอะไร แต่สิ่งที่เกิดขึ้นมามันก็ไม่เข้าใจ ไม่รู้ ก็ไปบอกพระเจ้าพิมพิสารไป ว่าข้าพเจ้านี้ไถนา นาพลิก แผ่นดินพลิกขึ้นมาเป็นทองคำหมดเลย ก็ไม่รู้เป็นอย่างไรก็ไม่กล้าเอา ไม่กล้าทำอะไรทั้งสิ้น แต่ไปบอกความจริงพระเจ้าพิมพิสาร เพราะกลัวขอขาด

พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโสดาบัน พระเจ้าพิมพิสารเข้าใจ พอเข้าใจก็สั่งให้อำมาตย์ไปเอาเกวียน ไปเอาทองคำนั้นมา มหัทธรรยณะ พอไปถึงอำมาตย์ก็ทุกเอาเกวียนนั้นไป ยกทองคำขึ้นมากลายเป็นดิน อำมาตย์นั้นก็กลับมา กลับมาเฝ้าพระเจ้าพิมพิสาร

พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโสดาบัน เข้าใจ บอกให้กลับไปใหม่ เห็นไหมมันเป็นสมบัติส่วนตัว ไปบอกว่า ไปอธิษฐานไปว่า “จะมาเอาทองคำของทุกตะเจี๊ญใจคนนั้นไปให้เขา” ไม่ใช่ไปยึดทองคำมาเป็นของพระเจ้าพิมพิสาร หรือยึดทองคำมาเป็นของเรา ไปขโมยเขาไป

พอไปพูดอย่างนั้นปั๊บ ยกขึ้นมาเป็นทองคำอย่างเดิม ยกขึ้นมาเป็นทองคำอย่างเดิม ทุกมาได้ ๘๐ เล่มเกวียน มากองอยู่กลางท้องพระโรง หนึ่งบวกหนึ่งเป็นล้านไป ทำบุญทีเดียวได้ทองคำมากมายมหาศาล พระเจ้าพิมพิสารตั้งให้เป็นเศรษฐีประจำรัชกาลเลย จากคนจนๆ

แล้วอย่างเราทำบุญเห็นไหม ทำบุญ ต่อมหายเลย เอ็งกิดดูสิ เอ็งจะปลูก บอนปูนเราจะปลูกต้นไม้ได้ไหม ต้นไม้ปลูกบอนปูนมันจะเกิดได้ไหม แล้วมีเอาต้นไม้โยนลงไปสิ มันจะได้อะไรขึ้นมา เราทำบุญไป ทำบุญกับเนื่อนาบุญไป พระพุทธเจ้าบอกเนื่อนาบุญนะ ทำบุญกับพระองค์ใด ทำบุญเหมือนกัน ได้บุญไม่เท่ากัน

เราเป็นอสังขี บวชมาเพื่อทำลายศาสนา โยมไม่เข้าใจ พวกท่านไม่เข้าใจเห็นว่าเรา นี่ก็ว่าเราเป็นคนดี ก็เอาของเครื่องใช้มาให้เรา เราใช้เสร็จแล้ว เราก็มีความคิดทำลายศาสนา เราคิดทำลายศาสนาอสังขี ทำลายศาสนา ทำลายสิ่งที่ประโยชน์กับสังคมนะ ศาสนาคือธรรมะ คำสั่งสอนไป ทำให้มันเจือจาง ทำให้คนไม่เชื่อถือ

การกระทำของเรา คนที่ให้กำลังเรา คนทำบุญกับเราจะต้องรับไปด้วย เพราะเราได้กำลังจากตรงนั้นมาทำ หนึ่งบวกหนึ่งเป็นสองไหม หนึ่งบวกหนึ่งลบด้วย ลบ! ลบ! ลบ! ทำบุญกับอสังขี ทำลายศาสนา เราให้กำลังเขา เราช่วยส่งเสริมเขา

เวลาเราเทศน์อย่างนี้ละ พวกชาวพุทธจะบอกเลย เฮ้อ ทำไมศาสนาพุทธนี้มันยุ่ง ยุ่งมากเลย แล้วจะรู้ได้อย่างไรใครดีใครชั่วละ พระองค์ไหนดีไม่ดีละ เราก็ต้องสังเกต นี่ไงศาสนาพุทธเห็นไหม กาลามสูตรไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อแม้พระพุทธเจ้าสอน ไม่ให้เชื่อสิ่งต่างๆ ไม่ให้เชื่อ เราดูได้นะ ถ้าเราหมั่นสังเกต เราดูได้

เราเป็นเจ้าของศาสนา ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา นี่เป็นภิกษุ เวลาเราสึกไป เราเป็นอุบาสก เราเข้าใจได้ แต่เนี่ยเพียงแต่ว่าเดี๋ยวนี้ เรามองข้ามศาสนากันไป เราไม่เข้าใจตรงนั้นไป พอถึงบอก ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์หลักเราอยู่ตรงนี้ไง จัณวิทยาศาสตร์มานี้ เราดูถูกดูแคลนนะ แต่จริงๆ เวลาเทศน์ ถ้าจะให้โยมเข้าใจก็ต้องเทศน์อิงวิทยาศาสตร์ ถ้าไม่อิงวิทยาศาสตร์ ก็จะพูดให้เขาเข้าใจได้อย่างไร

เวลาเราเทศน์ เราขึ้นคอมพิวเตอร์หมดละ เพราะเราจะคิดระบบความคิด เหมือนโปรแกรมต่างๆ เราจะอธิบาย ถ้าเราไม่อธิบาย เพราะเดี๋ยวนี้เรามีการศึกษาไง จะพูดว่ามีการศึกษาใช้ไหม เรามีความรู้อยู่แล้ว พอเราพูดธรรมะไป เปรียบเทียบความรู้ันั้น เราก็ อืม เห็นภาพ เรารู้ตามได้ แต่เป็นความจริงไหมละ คุณเล่านิทานให้ฟัง ฟัง คุณเล่านิทานให้พวกฟังนะฟัง เอ็งก็ฟังนิทานกันไปนะ แล้วเอ็งรู้อะไร ธรรมะนี่ไง คำบอกเล่า

เทศน์นี่คือการบอกเล่าธรรมะ แล้วเอ็งก็ฟังคำบอกเล่ามันไป มันเป็นความจริงไหม แต่ถ้าเอ็งทำจริงของเอ็งขึ้นมาสิ จากคำบอกเล่านี้แหละ มันจะเป็นความจริงขึ้นมา อริยสัจคืออะไร ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันอยู่ที่ไหน แต่ถ้าพื้นเพเรานี่ พื้นเพพื้นฐานของเรา นี่ พอฟังนิทานมานี้ อืม ซึ่งๆ มันยังไม่มีอะไรเลยนะนั่น แค่ปลุกศรัทธามึงเฉยๆ

เอ็งทำอะไรหรือยัง เอ็งทำความสงบของใจบ้างหรือยัง เอ็งรู้จักตัวเองไหม ตัวเองเอ็งรู้จักไหม เอ็งมากันอยู่เนี่ย เอ็งรู้จักตัวเองกันหรือเปล่า เอา ก็ชื่อ พระ ก. ใจ แม่ตั้งให้ เอ็งไปเปลี่ยนสิ ตัวเอ็ง เอ็งยังไม่รู้จักกันเลย แล้วเอ็งจะไปแก้ไขความผิดความถูกตรงไหน ตัวเราอยู่ที่ไหน นี่แขนเป็นเรา ถ้าเกิดมันเป็นมะเร็ง เอ็งตัดทิ้งเป็นเราไหม

อ้าว แขนนี้เป็นเราละ เป็นมะเร็งแม่งตัดทิ้งเลย ไม่เอาไว้ อ้าว เป็นมะเร็ง เอาไว้มึงตัดทิ้งทำไม มะเร็งมึงตัดทิ้งทำไม มึงไม่เอาไว้ละ มันเป็นเราหรือเปล่า ไม่เป็นเลย ร่างกายนี้ไม่ใช่ของเราทั้งนั้นเลย ปฏิสนธิจิตเกิดในไข่ของมารดา ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ มนุษย์ธาตุ ๔ เกิดเป็นดิน น้ำ ลม ไฟ เกิดเป็นมนุษย์

อ้าว วิทยาศาสตร์นะ เราก็ไปเอาดินมา เอาน้ำมา เอาลมมา เอาไฟพลังงานอัดเข้าไป แล้วปั้นให้เป็นคนได้ไหม มันก็ไม่ใช่อีก อ้าว มันเป็นสาขานุญสายกรรมไง ปฏิสนธิจิต ต้องเป็นปฏิสนธิในไข่ ถ้าไข่นั้น ถ้าไม่มีสเปิร์มแล้วปฏิสนธิ จะมีการปฏิสนธิไหม มันไม่มีการปฏิสนธิ มันต้องมีจิตวิญญาณเข้าไปปฏิสนธิในนั้น

พอมันปฏิสนธิในนั้นปั๊บ จากไข่ของมารดา ออกนี้ มันเกิดเป็นปัญญาจะ ออกมาเป็นปุมเป็นตม ออกมาเป็นมนุษย์ เป็นร่างของเรา ดินทั้งนั้นนะ แต่ต้องอาศัยเกิดจากพ่อจากแม่ การเกิดประเทศ มหาประเทศ เกิดในประเทศอันสมควร เกิดจากพ่อจากแม่ เราเกิดจากพ่อแม่เป็นชาวพุทธ ชาวพุทธถึงให้มาบวช แล้วไปเกิดเป็นพ่อแม่ ลัทธิศาสนาอื่น เขาจะมาให้เราบวชไหม?

เขาจะให้เราบวช ต้องไปขอเขา ไปอ่อนวอนเขา เขาถึงให้มาบวชเพราะมันต่างลัทธิ ต่างมุมมอง นี่เกิดในประเทศอันสมควรนะ เกิดในพ่อแม่ที่เป็นชาวพุทธ เกิดอะไรต่างๆ นี่ เกิดในประเทศอันสมควร แล้วเราเกิดในไข่ เกิดในไข่ ดีเอ็นเอ กรรมพันธุ์ มึงไปตรวจเถอะ พ่อแม่หมดเลย

แต่มึงตรวจดีเอ็นเอทางความคิดได้ไหม ความคิดของพ่อแม่ลูกแตกต่างกันเยอะไหม จิตปฏิสนธิของเรา ถ้าเราทำความเข้าใจเข้ามา เรามาเราตั้งใจ ตั้งสติ จะมาภาวนากันนี่ กลับไปแล้วเราตั้งสติของเรา เรากำหนดพุทโธๆ หรือปัญญาอบรมสมาธิ ความคิดไม่ใช่จิต ความคิดนี้เพราะเราเป็นมนุษย์ สัญชาตญาณของมนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ พอสัญชาตญาณของมนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ เราก็ใช้ความคิดกัน

เพราะขันธ ๕ เห็นไหม ที่ว่าพระอรหันต์ไม่มีขันธ ๕ ขันธ ๕ มันขาด ทีนี้เราใช้ความคิด ความคิดนี้ สมอมนี่นะ มันคิดเองไม่ได้หรอก ทางวิทยาศาสตร์บอกเลยนะ โอนส์ไต้มนี่สมองใหญ่คนฉลาด แล้วไอ้คนสมองเล็ก คนมันโง่ แล้วดูไอ้พวกสืบทอดมรดก มันโง่ไหม มันหลอกมึงได้ทั้งนั้น มึงเก่งขนาดไหนนะ หมดตัวมาทั้งนั้น

สมองเล็กสมองใหญ่ วิทยาศาสตร์เขาไปเชื่อกันตรงนั้นไป ไปเชื่อกันตรงที่ว่าใครสมองเล็กสมองใหญ่ แต่นี่ทางศาสนาเขาเชื่อเรื่องปฏิภาณ เรื่องจิตวิญญาณที่มันได้สะสมมา สมอจริง ๆ มันเป็นแค่ศูนย์บัญชาการ ศูนย์ควบคุมร่างกาย เร็วมาก เราคิดความคิดดีๆ เข้าไปถึงเรานี้ เราจะมีอารมณ์ความรู้สึกทันทีเลย เราพูดดีๆ ลี ยิ้มแล้ว เร็วมาก

ทีนี้พอเร็วมาก ถ้าเราทำความเข้าใจนี้ได้ ถ้าเราทำความเข้าใจของเราได้ ถ้าจิตเราเป็นสมาธินะ นั่นคือตัวเรา แต่ไม่มีใครเคยเห็นเลย เวลาเราคิดว่าถ้าไม่คิดว่าศาสนาพุทธเท่านั้น เวลาญาติชีไพร เขาก็ทำของเขาแหละ ทำความสงบของเขา แต่เพราะเขาไม่มีศาสนา ไม่มีศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธก็คือศาสนา คืออริยสัจ คือทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค คือหัวใจของศาสนา มรรคญาณความเป็นไปของมรรค

มรรคคืออะไร? มรรคคือปัญญาไง สติชอบ งานชอบ เพียรชอบ นี่ความเป็นไปของมรรค เทคโนโลยีนี้สำคัญมากเลย ถ้าพระพุทธเจ้ายังไม่เกิด เทคโนโลยียังไม่มี ทางยุโรปเขาเพิ่งมาคิดได้ เหตุผลทั้งหลายมาแต่เหตุ เขาเพิ่งคิด วิทยาศาสตร์เพิ่งพิสูจน์ได้เมื่อไม่กี่สิบปีหลังนี่เอง

แต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาตั้ง ๒๐๐๐ กว่าปี ในพระไตรปิฎกนี้ พระพุทธเจ้าบอกถึงการเกิด วงการแพทย์เขามาคิดได้นะ เขาทิ้งมาก

เพราะ ๒๐๐๐ กว่าปีแล้วนะ วงการแพทย์เรายังไม่รู้เรื่องอะไรเลย เพราะสิ่งพระพุทธเจ้าพูดมันอยู่ในพระไตรปิฎก หลักฐานมันจารึกมา ๒๐๐๐ กว่าปี วิทยาศาสตร์นี้ทิ้งมาก ที่นี้เพียงแค่ศาสนาพุทธเราส่วนใหญ่แล้วมันอยู่กับประเทศด้อยพัฒนา ศาสนาพุทธลองอยู่กับอเมริกันแล้วให้อเมริกาเขาค้นคว้า แล้วอเมริกาเขากระจายนะ พวกรอยเตอร์พวกอะไรมันกระจายนะ มันจะไปไกลมากเลย

ทีนี้มันก็เป็นเวรเป็นกรรม เป็นเวรเป็นกรรมของแต่ละศาสนา นี่เราพูดถึง บอกว่า ถ้าเราจะแก้ไขเรา เราต้องรู้จักเราก่อน รู้จักตนก่อน รู้จักตน เราร้อน เราไปอาบน้ำ เราหิวเรากิน แต่จิตมีงทุกข์ แต่ไม่รู้มันทุกข์ตรงไหน เอ็งหิวเอ็งก็กินข้าว เอ็งก็หายหิว เอ็งร้อนเอ็งก็อาบน้ำ แต่จิตมันทุกข์ เอ็งแก้กันตรงไหน เอ็งจะไปแก้กันที่ไหน

แล้วเขาบอกว่าภานาๆ โอ๊ย จะต้องมีปัญหา มรรคผลนิพพาน โกหกทั้งนั้น โกหกทั้งนั้น พื้นฐานที่มามันไม่มี พื้นฐานที่มา ใครทุกข์ใครเป็นคนตรากตรำ แล้วเวลาพระพุทธเจ้านะ บุพเพนิวาสานุสสติญาณ ย้อนอดีตชาติไป ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีวันจบนะ ไอ้ตัวที่บุพเพนิวาสานุสสติญาณ มันเป็นการบ่งบอก เราเอาตรงนี้เป็นหลัก แล้วเราเทศน์ถึงพันธกรรมทางจิต

ดีเอ็นเอที่ว่า ดีเอ็นเอที่ตรวจกับร่างกาย ดีเอ็นเอไอ้กรรมพันธุ์นี้มันได้จากพ่อแม่ แต่พันธกรรมทางจิตนี้มันเป็นที่เราสร้างมาเอง อย่างเช่นวันนี้มาเห็นภาพ มันฝังลงในใจแล้ว มันฝังลงไปแล้ว แล้วเดี๋ยวถ้าเราปฏิบัตินะ สิ่งที่เราปฏิบัติขึ้นมา มันพัฒนาของมันขึ้นมา จิตมันได้สัมผัสแล้ว โอ้โฮๆ ไม่ใช่บอกเล่า ไม่ใช่นิทาน

ความจริงคือความประสบ ความจริงคือจิตสัมผัส ความจริงที่จิตสัมผัสนั้นจะไม่มีใครมาแก้ไขแต่งเติม ไม่มีใครมาหลอกลวงเราได้ แล้วความจริงที่ประจักษ์ของจิตนี้ มันได้ผ่านเวียนตายเวียนเกิดในการสร้างสถานะของมันมา มันถึงได้สร้างสมออกมาเป็นปัญญา เป็นเชาวน์ปัญญา เป็นอานาจาสนา เป็นบารมีของแต่ละบุคคล

ที่เกิดมาในปัจจุบันนี้มูมองมันหลากหลายแตกต่าง มูมองทางจิตนี้หลากหลายมาก แตกต่างมาก เพราะมันอยู่นะ อย่างนี้ อย่างชาติที่แล้ว เราอยู่บนพรหม บนเทวดา แล้วเราหมด

อายุชัย เรามาเกิดเป็นมนุษย์ อ้าว จิตบางดวงมันอยู่ในนรกอเวจี มันอยู่ในสิ่งที่ชั่วร้าย แล้วมันก็หมดเวรหมดกรรมมันพอดี จินมาเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน

จิตหนึ่งมาจากนรกอเวจี จะทำลายล้างอย่างเดียว

จิตหนึ่งมาจากพรหม มีเมตตามิกรุณา

แล้วมาอยู่ด้วยกัน ๒ ความคิดนี้เองว่า มันไฟลท์กันมันแรงไหม แล้วบอกว่าถ้าจิตหนึ่งมันต้องเป็นนรกอเวจี จิตหนึ่งต้องเป็นพรหม ต้องเวียนตายเวียนเกิดอยู่อย่างนี้ แล้วจิตไหนมันอยู่ในนรก จิตไหนอยู่บนสวรรค์จริงๆ ละ มันไม่มี จิตหนึ่งมันเวียนตายเวียนเกิด

ทุกดวงจิตที่นั่นอยู่นี้เคยลงนรกอเวจีมา เคยผ่านสวรรค์มา เคยผ่านพรหมมาทั้งนั้น

เพราะเราไม่สามารถบังคับบัญชาจิตเราเองได้ มันโดนแรงขับไสของอวิชา แรงขับไสอวิชา ภพคือสถานที่ ภพคือที่ตั้ง ภพคือแหล่งเก็บข้อมูล ภพคือโปรแกรม สิ่งที่เราเขียนลงในโปรแกรมนั้นมันจะฝังลงไปที่นี่ เรามาเกิดเป็นมนุษย์ โปรแกรมนั้นได้ใส่เข้าไปในคอมพิวเตอร์ ร่างกายคือคอมพิวเตอร์นั้น

พลังงานที่เป็นตัวจิต พลังงานตัวนั้นคือตัวจิตปฏิสนธิในโปรแกรม คอมพิวเตอร์ไม่มีไฟ พลังงานไม่มีคอมพิวเตอร์มันใช้งานไม่ได้ไหม ตัวพลังงานตัวนี้คือตัวจิตที่มันปฏิสนธิ ตัวจิตที่มันเกิดตายๆ ที่มันเกิดตาย นี่พันธุกรรมทางจิต มันถึงหลากหลายถึงแตกต่าง พอพันธุกรรมมันหลากหลายมันแตกต่าง คำสอนที่พูดโหม่งๆ อยู่ที่นี่นะ ไม่ได้ชี้ดินพระพุทธรูปเจ้าหรรษา

พระพุทธรูปเจ้ารู้เรื่องอย่างนี้หมด แล้วพระพุทธรูปเจ้ารู้ด้วย ใครนี้เกิดมาจากไหน เกิดมาอย่างไร แล้วควรแก้ไขอย่างไร เวลาเราเจอพระพุทธรูปเจ้า อย่างเช่น เราปฏิบัติ อยากไปหาพระพุทธรูปเจ้า

“ข้าพเจ้าปฏิบัติเมื่อแก่ ข้าพเจ้าอยากจะสิ้นกิเลส พระพุทธรูปเจ้าขอให้กรรมฐานมา”

คือให้บอกวิธีการมา เพราะสมัยก่อนไม่มีเทคโนโลยีไม่มีตำราไม่มีอะไรเลย การศึกษาปากต่อปาก การศึกษาต้องมาฟังจากปากผู้อื่น ที่อื่นไม่มี ถ้าเอ็งจะเอาฟังจากที่อื่น เขาฟังรู้ไปอาจจะผิดก็ได้ เพราะฉะนั้นทุกคนต้องไปเฝ้าพระพุทธรูปเจ้านี้

สมัยก่อนถึงเวลาออกพรรษาแล้ว พระทูกองค์จะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า จะไปขอความรู้ความเห็น ขอร้องชี้แนะ ชี้แนะบอกให้สิ่งต่างๆ เหล่านี้มาแล้วเราจะไปประพฤติปฏิบัติตามให้สิ้นจากกิเลสได้ ทีนี้พระพุทธเจ้าจะรู้เลยว่าคนนี้ควรพูดอย่างไร

เพราะในสมัยพุทธกาลนะ มีพระบางองค์เลย ฟังพระพุทธเจ้าปั๊บ! สำเร็จเลย บางคนอยู่ใกล้พระพุทธเจ้านะ ดูเทวทัตสิ อยู่ใกล้พระพุทธเจ้า ทำไมคิดฆ่าพระพุทธเจ้า จิตใจของคนมันหลากหลายใช่ไหม แล้วคน ควรหรือไม่ควร เวลาถึงสมควรจะปฏิบัติ ถ้าไม่สมควรปฏิบัติ อย่างเรานี้ ถ้าเราเห็นผิคนะ ข้อมูลเราผิด กูก็จะตะปัดะบันของกูนี้ ใครกรอกหุอะไรกูก็ไม่ฟัง

เราเป็นชาวพุทธกันนี้ ธรรมะมีทุกวัน ฟังกันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ลงถึงใจไหม โอ๊ย ฟังธรรมเทศน์แล้วได้บุญนะ นั่งพนมมือได้บุญมากเลย นั่งสัปหงกก็ได้ เราได้บุญๆ ฟังเทศน์จะได้บุญต้องเข้าหู ลงถึงใจ สะเทือนขนพองขลุกละ โอ้โฮๆ เทศน์นี้มันจะซึมเข้าไปที่กิเลสมีงี้ ซึมเข้าไปที่กิเลสในหัวใจเลย ฟังเทศน์อย่างนี้ถึงจะได้บุญ

แต่ถ้าเราเป็นคนหนา มันฟัง ฟังอย่างไร “โอ้โฮ พระอะไรสอนให้สละ โอ๊ย หามาเกือบตาย โอ๊ย พระองค์นั้นบอกกูสิว่ากูทำอะไรถึงถูกรางวัลที่หนึ่ง ถึงจะเป็นพระ โอ้ห่า พระอะไรจะให้กูเสียสละ แล้วกูจะยอมเสียสละได้อย่างไร” นี่ไง ฟังเทศน์ไง แต่ถ้าเป็นคนที่มีคุณธรรมนะ เขาเสียสละเองเลย เขาทำของเขาเลย เพราะการเสียสละ คือเราได้ การได้มาคือการไม่ได้ การเสียสละออกไปคือการได้ ในหลักศาสนาเลย

จิตใจเรานี้มันเหมือนกับน้ำเสีย น้ำเสียที่เป็นน้ำสารพิษที่มันรุนแรงอยู่ในหัวใจของเรา มันให้ผลกับเราเป็นความทุกข์ยากตลอดเวลา ถ้าเราคิดเสียสละ การเสียสละคือการเปิดกระแสน้ำสิ่งที่ไม่หมักหมมในหัวใจมันได้ออกไป อารมณ์ความรู้สึก ความคิด ชั่วร้าย ความจัญไรในหัวใจ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความไม่พอใจอวิชชากิเลสตัณหาทะยานอยาก อยู่ในหัวใจเต็มไปหมดเลย

เราคิดเสียสละ โอ้พวกสิ่งนี้มันจะต่อต้าน สิ่งชั่วร้ายนี้จะบอกเลย มีแต่เขาเอา ไม่มีใครให้หรอก มีแต่เขาเอาๆ คนให้โง่จิ๊บหาย มันจะพูดของมันตลอดเวลา แล้วเราจะเสียสละได้ไหม แต่ถ้าเราเชื่อนะ จิตใจคนเป็นอย่างนั้นหมด จิตใจของมนุษย์เป็นอย่างนี้หมด เพราะจิตใจของมนุษย์เกิดมาจากอวิชชา เกิดจากมาร โดยสามัญสำนึก จิตใจเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น

เว้นไว้แต่คนที่มีการมี คนที่มีการมีมันจะคิด อย่างเล็กๆ บางคน มันไม่เอาเปรียบเพื่อนนะ เด็กบางคนเป็นสุภาพบุรุษมาก มันจะเริ่มช่วยเหลือด้วยเจือจาน นั่นคือเขาสร้างของเขามา คือ

จิตใจมันเป็นอย่างนั้น มันเริ่มเสียดสละ แต่ถ้ามันเป็นมารอย่างพวกเรานี้ มันเสียดสละไม่ได้ แต่พอเราคิด เราไปฟังเทศน์ แล้วเรามีศรัทธา มีความเชื่อ เราฝึกหัด

เราก็คือเป็นอย่างนั้นมา ตอนบวชใหม่ๆ เราไปบอกอุปัชฌาย์ว่า โทษนะ ตอนนั้นมันเป็นวัยรุ่นมันก็พูดภาษาวัยรุ่นเนอะ บอกว่า “บวชไม่สึก บวชไม่สึก” พอบวชไม่สึกปั๊บ อุปัชฌาย์เขาก็คิดว่าพระนี่จะบวชดี เขาก็ไปเรียกหาลูกศิษย์ของเขา ให้ช่วยเรื่องบริวาร ให้ช่วยหาบริวารให้ ทีนี้เราไม่ยอม ก็จะบวชไม่สึก เราหวังใจ จะเอาบุญ

บริวารเราก็อ้างเองทุกอย่าง ทีนี้เขามายัดเยียดให้เพราะอุปัชฌาย์ มันก็พูดไม่ออก กลางคืนนอนดุกดกตะเจ็บมากเลย กลดไม่ไช้ของกู บุญไม่ไช้ของกู นอนดุกดกแล้วก็แค้นมากๆ กว่าที่จะละครงนี้ได้ เป็นปีนะ เป็นปี เห็นไหม มันตระหนี่ขนาดนั้น เรานี้เป็นเอง ตอนบวชใหม่ๆ เราเป็นเอง เราถึงเห็นหัวใจทุกหัวใจนี้น่าสงสารมาก

ทีนี้พอเราเสียดสละ มันต้องฝึก เพราะเราเป็นมาก่อน เราเป็นมาก มันหวงมันแน่น มันตระหนี่ ของดีกูไม่ให้ใคร ทั้งๆ ที่จะบวชนะ จะชำระกิเลสนะ มันกระต๊อบเอาคว่าอยู่ในหัวใจ เรานี้เป็นมาหมด ทีนี้พออย่างนี้ปั๊บ เราเริ่มเสียดสละ คือว่าเราได้ คำว่าเราได้ มันเปิดออกนะ เปิดความหมักหมม ความตระหนี่ถี่เหนียว ลองเปิดออกไป

สิ่งที่เราเสียดสละไปนี้ เราหาอะไรมาเป็นวัตถุใช้ใหม่ แต่สละไปปั๊บมันเป็นทิพย์ เพราะเราเสียดสละไปแล้ว โยม เราคิดกันถึง เราเคยดักบาตรเมื่อสิบปีที่แล้ว ลองคิดถึงอาหารที่ดักบาตรเมื่อสิบปีที่แล้วสิ ข้าวสุกนั้นยังควั่นขึ้นอยู่เลย มันไม่เน่าไม่เสีย

แต่ถ้าของเราเก็บไว้ มันเป็นสมบัติของโลก สิ่งที่ได้มา ได้สมบัติสาธารณะ คุณติ ดอลลาร์ มันจะลดค่านะ ใครมีดอลลาร์เดี๋ยวนี้เขาจะเปลี่ยนไปซื้อทองคำแล้ว เรามีขนาดไหนนะ มันเสื่อมค่า มันมีค่าเพราะสมมุติกัน แล้วสมมุตินั้นมันเปลี่ยนแปลง สมบัติจะมีค่าไหม?

เรามีสมบัติสาธารณะที่เอาไว้ใช้ในภพชาตินี้ เราตายไป สมบัติที่มีอยู่ ถ้ามีลูกหลานรับมรดก ไม่มีตกเป็นของชาติ ใครได้ไป แต่ถ้าเราเสียดสละออกไปขนาดไหน นั่นคือได้มา ในหลักธรรมบอกว่าบ้านที่มีไฟไหม้อยู่ เราขนของออกจากบ้านเท่าไรคือสมบัติเราทั้งหมด บ้านที่ไฟไหม้อยู่ เราไม่ได้ขนสมบัติออกไปเลย สมบัตินั้นจะโดนไฟไหม้ไปกับไฟหมดเลย การเสียดสละออกไปนี้คือสมบัติของเรา เราขนออกจากกองไฟไปกองไว้เป็นสมบัติของเรา

แต่สมบัติที่เราไม่ได้เสียสละ ไม่ได้ทำบุญกุศลไป อยู่กับเรานะ มันจะหายไปพร้อมกับเชิงตะกอนที่เราตายไป แล้วเชิงตะกอนมันไปภพชาติไม่ได้ มันข้ามเป็นบุญกุศลกับเราไม่ได้ สิ่งที่เราว่าเราได้มา ยึดมันถือมันกันไว้ เราจะไม่ได้อะไรกันเลย สิ่งที่เราเสียสละออกไปจะเป็นของเราทั้งหมด

แต่มันคิดกันไม่เป็น คิดกันไม่ได้ คนจะคิดอย่างนี้ได้แล้วเชื่อมั่นได้มันต้องฝึกตัวมันเอง ฝึกใจของเราขึ้นมาเอง นี่ไง ไม่อย่างนั้นเราจะมานั่งสมาธิภาวนากันทำไม พอมานั่งสมาธิภาวนาได้อะไร ก็ได้ปวดใจ ได้เมื่อยใจ นี่คือร่างกายใจ แต่ถ้าจิตมันสงบนะ มันจะเห็นคุณค่ามาก เพราะหนึ่ง เริ่มรู้จักตัวเราเองแล้ว

พอเห็นจิตนะ พอเห็นจิต จิตสงบนะ โอ้โฮ มนุษย์มันเป็นอย่างนี้เองหรือ จิตเป็นอย่างนี้เองหรือ เราค้นคว้าความดีในตัวเราดี ความดีในตัวเรา เราค้นดูดี มีอะไรที่เป็นสมบัติความดีของเราบ้าง ลองค้นในตัวเราเองมีอะไรดีบ้าง มีแต่จี๋ จี๋เหงื่อ จี๋โคล จี๋ตา มีแต่จี๋ในร่างกายนี้มีแต่จี๋ พอจิตมันสงบเข้าไปนะ พอตัวจิตมันใส โอ้โฮ คุณค่าของมนุษย์มันอยู่ตรงนี้ไง

ถ้าจิตมันสงบขึ้นมาได้นะ แล้วจิตสงบนะ แค่นั้น ยังไม่วิปัสสนาเลย ถ้าจิตมันสงบไปแล้ว ถ้าเป็นคุณธรรมนะฤทธิชีไพร เป็นพระอรหันต์หมดแล้ว ฤทธิชีไพรนะเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ ฤทธิชีไพร สมัยโบราณ เหาะเหินเดินฟ้า เดี่ยวนี้ก็ยังมี เดี่ยวนี้ก็มิ เพียงแต่ว่าเขาเก็บกันไว้

ในวงกรรมฐานเราเนี่ย พระเหาะได้นี้มีหลายองค์ เหาะให้ดูเลย สิ่งที่ยืนยันได้นะ เช่น หลวงปู่ขาว เพราะเราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะท่านเล่าให้ฟัง เวลาท่านเล่าให้ฟังนะ มีพวกโยมมา ท่านจะเล่าให้ฟัง บอกว่าสมัยที่ท่านอยู่กับหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวนั่งข้างหน้าไข่มุข ท่านนั่งเป็นองค์ที่ ๓ หรือองค์ที่ ๔ ที่นี้มันมีฝรั่ง สมัยนั้นมันสมัยสงครามเวียดนาม ฝรั่งมันขับเครื่องบินไปทิ้งระเบิด แล้วกลับมามันต้องมาสักดั่งถ้าระเบิดมันยังไม่ตก ยังไม่หมดใจ

ที่นี้มันขับเครื่องบินอยู่มันเห็นหลวงปู่ขาว พอเห็นหลวงปู่ขาว พอเอาเครื่องบินลงปั๊บ มันก็มา พวกนี้เขามีเมียเขา เขาก็ให้เมียเขา ภรรยาเขาพาไปตามวัด คือเขาไปเห็นแล้วเขาทิ้ง เขาจำได้ ฝรั่งมันเห็นแล้วมันจำแม่นเลย มันก็จำได้ไข่มุข มันก็บอกให้เมียพาไปตามวัด เขาพาไปทุกวัดเลย ไปถึงก็ มันส่ายหัวว่าไม่ใช่ ส่ายหัว ไม่ใช่

มีอยู่วันหนึ่ง เขาพาไปวัดถ้ำกลองเพล สมัยนั้น หลวงปู่ขาวท่านยังแข็งแรงอยู่นะ หลวงปู่เจี๊ยะท่านรักหลวงปู่ขาวมาก ท่านอยู่กับหลวงปู่ขาว พอฝรั่งมันเข้ามาในถ้ำกลองเพล เพราะท่านฉันในถ้ำกลองเพล แค่มานั่งถ้ำกลองเพล ฝรั่งมันขี้เลย นี่ๆๆๆๆ มันขี้หลวงปู่ขาวเลย

แล้วมันเข้ามากราบเลย แล้วมันก็เล่าให้ฟังว่า มันขับเครื่องบิน มันเห็นหลวงปู่ขาวๆ มันเห็นชัดๆ เลย หลวงปู่เจี๊ยะพระอรหันต์นะ หลวงปู่ขาวพระอรหันต์ ทีนี้คนที่มิพระอรหันต์นี่จะไม่ตื่นตื่น ไม่ตื่นตื่นกับโลกธรรม ๘ ไม่ตื่นตื่นกับการสรรเสริญนิทา ไม่ตื่นตื่นกับเรื่องสวะทั้งสิน อยู่กับคุณธรรมในหัวใจ

นี่ท่านต้องการเก็บข้อมูล ท่านก็นั่งฟังฝรั่งมันพูด ฝรั่งเขาพูดผ่านภรรยาเขา พูดกับหลวงปู่ขาว แล้วหลวงปู่เจี๊ยะก็นั่งฟังด้วย นั่งฟังเก็บข้อมูล แล้วพอตกตอนเย็น พระป่าทำข้อวัตรกัน หลวงปู่เจี๊ยะท่านก็ไปทำข้อวัตรให้หลวงปู่ขาว ท่านก็ถามหลวงปู่ขาว ภาษาหลวงปู่ขาว อีสานนะ

“หลวงปู่ หลวงปู่เหาะได้อีหลีบ”

ถามว่าหลวงปู่ขาวเหาะได้จริงๆ เหรอ จริง.. แล้วหลวงปู่ตอนเหาะได้หลวงปู่ทำอะไร ไข่ไหม การจะเหาะได้มันต้องมีเหตุไข่ไหม ไม่ใช่อยู่ดีๆ เราก็จะเหาะกันเองหรอก มันต้อง เอ็งจะเหาะ เอ็งทำไมถึงเหาะ อยู่ดีๆ เอ็งจะไม่ว่าเอ็งเหาะ เอ็งทำไมถึงเหาะ เอ็งก็ไม่ว่า

หลวงปู่เจี๊ยะท่านถามหลวงปู่ขาวว่า “หลวงปู่เหาะได้จริงๆ เหรอ” “จริง” หลวงปู่เหาะ ทำอย่างไรถึงเหาะได้ ท่านก็เล่าให้ฟัง ทำสมาธิในท่านก็เหาะของท่าน แล้วนี่ท่านถาม หลวงปู่เจี๊ยะก็ถามหลวงปู่ขาวอีก แล้วในปัจจุบันนี้ หลวงปู่ขาวยังเหาะอยู่ได้ไหม ฟังคำนี้นะ

หลวงปู่ขาวบอก “บ่” “บ่ คือ ไม่”

“ทำไมถึงไม่วะ” “มันเฒ่าแล้วว่ะ”

มันเฒ่า หมายถึงว่าร่างกายมันชราภาพ ทีนี้การที่เราจะทำสมาธิ ทำอะไรต่างๆ มันต้องใช้กำลัง เห็นไหม เดียวนี้มันเฒ่าแล้วว่ะ แต่ที่เมื่อก่อนที่เหาะนะ เพราะว่ามันยังหนุ่มยังแน่นไข่ไหม คนถ้ามีคุณธรรมในหัวใจนี้ เรื่องอย่างนี้มันอยู่ในพระไตรปิฎก สิ่งใดที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก เราจะสามารถทดสอบไหม

ทุกคนก็อยากทดสอบเป็นธรรมดา ทีนี้การทดสอบนี้ ใครมีคุณธรรมทดสอบได้ขนาดไหน เขาทดสอบแล้วเขาเก็บไว้เป็น หลวงตาท่านใช้คำว่า “ครอบครวักรรมฐาน” ครอบครวั

กรรมฐานคือเป็นครอบครัวเดียวกันจะคุยกัน จะบอกวิชาการกัน จะบอกสิ่งที่ดีๆ ต่อกัน เพื่อจะให้ทุกคนได้ขยันหมั่นเพียร

นี่ไงเรื่องราวสมัยพุทธกาลทำไมฤทธิชัยพรถึงเหาะได้ ปัจจุบันนี้ก็มี ในปัจจุบันนี้ก็ยังมี เพียงแต่ว่าเขาทำกัน เวลาอยู่ในป่าในเขาเขาพิสูจน์ การกระทำของผู้ที่มีคุณธรรมนะ เขาทำแบบว่าอยากพิสูจน์อยากลอง พิสูจน์ให้พอเรารู้แล้วก็เก็บไว้ในใจคือไม่เอาออกมาเผยแพร่ คือว่ามันเป็นคาบสองคม

ในสมัยพุทธกาลนะ ในสมัยพุทธกาลนี้ มันมีพวกเศรษฐี เขาก็ศรัทธาในศาสนา แล้วเขาก็เสียใจว่าศาสนาเสื่อมหมดแล้ว พระอรหันต์ไม่มี เขาก็เอาไม้จันทน์มากลึงเป็นบาตรใช้ไหม แล้วเอาไม้ไผ่สองอันต่อ แล้วก็สมมุติขึ้นไปแขวนไว้ แล้วประกาศว่า

“ถ้าพระอรหันต์มีจริงขอให้เหาะขึ้นไปเอาบาตรนั้น”

ทีนี้ไอ้พวกเดียรถีย์ เขาจะนัดกับลูกศิษย์บอกว่า

“วันนี้เราจะแกล้งไปเอาบาตร อาจารย์ทำท่าว่าจะเหาะขึ้นไปเอา แล้วลูกศิษย์ก็ให้ดังไว้นะ โธ่ อาจารย์อย่าเอาเลย ของแค่นี้มันของเล็กน้อย”

เขาเตี้ยมกันมาแล้วไง มาถึงก็มาฮึดฮัดๆ ทุกที แล้วลูกน้องก็บอกอย่าเหาะเลย ของมันเล็กน้อย บอกให้เศรษฐีเอาลงมาให้เถอะ นี่ของจริง เศรษฐีมันไม่ฟังไม่เชื่อ พอไม่เชื่อมันก็ยังน้อยใจนะ ยิ่งน้อยใจมันก็ยังโพนทะนาไป

“พระพุทธเจ้าสอนว่ามีพระอรหันต์ มีคุณธรรม พระพุทธเจ้าโกหก ไม่จริง ไม่ได้ มันไม่มีความจริง”

พระโมคคัลลานะกับลูกศิษย์พระโมคคัลลานะบิณฑบาตผ่านมาทุกวัน เขาก็พูดโจมตีทุกวัน พระโมคคัลลานะก็บอกลูกศิษย์ว่าเอ็งเหาะขึ้นไปเอาสิ ลูกศิษย์ก็บอกพระโมคคัลลานะเหาะขึ้นไปเอาสิ ลูกศิษย์อาจารย์ก็เถียงกัน เพราะคนเราเข้าโดยธาตุ

ลูกศิษย์พระโมคคัลลานะ ๕๐๐ มีฤทธิ์หมด เหาะเหินเดินฟ้าทุกอย่างทำได้หมด ลูกศิษย์พระสารีบุตรมีปัญญาเลิศหมด ลูกศิษย์เทวทัตตามกทั้งนั้น มันเข้ากันโดยธาตุ ความรู้สึกมันจะเข้ากัน

พระโมคคัลลานะก็บอกลูกศิษย์เหาะขึ้นไปเอาสิ ลูกศิษย์ก็บอกว่าพระโมคคัลลานะเหาะขึ้นไปเอาสิ เราจะบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดาของผู้ที่ทำได้ไง มันก็เหมือนนักดำน้ำ พอมันใต้น้ำหากมันมีออกซิเจน มันก็ ปุ่ม.. มันก็สบายของมัน นักดำน้ำลงน้ำมันก็สบาย นกมันจะบินจะเหาะมันก็เรื่องธรรมดาของเขา

จิตคนที่ทำได้มันเรื่องธรรมดา นกมันจะเหาะมันจะบิน มันกระพือมันก็บินแล้ว มันเป็นเรื่องธรรมดาของคนทำได้ พอเรื่องธรรมดา ไอ้พวกเราไม่ได้มันก็ โอ้โฮ เก่งเว๊ยยๆ ดิ้นเต้น ที่นี้สุดท้ายแล้วลูกศิษย์พระโมคคัลลานะก็เหาะขึ้นไป โอบเข้าไปเอาบาตรนั้น จับบาตรนั้นแล้วก็เหาะ ๓ รอบแล้วก็ลงมา เศรษฐีดีใจมาก โอ ศาสนาเนี่ยยังมีมรรคมีผลอยู่ศาสนาเนี่ยไม่เรียวแหลม ศาสนาเนี่ยยังมันคงอยู่

ตั้งแต่นั้นมานะ ใครจะใส่บาตรก็ต้องเหาะให้ดูก่อน ใครจะใส่บาตรก็ต้องเหาะ ไม่เหาะไม่ใส่บาตร ขำวนี้ไปถึง พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเลยบอกว่าโมฆะบุรุษ ทำอย่างนี้ได้อย่างไร เห็นแก่แค่บาตรไม้จันทน์ ให้เอาบาตรไม้จันทน์นั้นมาทาบให้แตกแล้วเอาไม้จันทน์นั้นมาบดเป็นผงเป็นยาแจกกัน แล้วห้ามไม่ให้พระทำ

ถ้าพระทำแล้ว ไอ้อंकที่ไม่มี อย่างพระจักขุบาลเป็นพระอรหันต์นะ เป็นพระอรหันต์นั่งสมาธิจินตนาเป็นโรค หมอบอกถ้าไม่พักตาจะบอด ที่นี้ด้วยความเข้มแข็ง บอดก็คือบอด บอดขึ้นมาปั๊บเป็นพระอรหันต์เลย จะกลับบ้าน จะกลับมาวัดยังกลับไม่ถูกเลย ยังต้องให้พระที่ไปด้วยกันมาบอกญาติ ญาติก็ส่งให้ญาติที่บวชเป็นเณร แล้วไปงูมางู พองูมากลับมาอยู่วัด พระอรหันต์นะ ต้องงูกลับมางู พระอรหันต์กลับวัดไม่ถูก

จะบอกว่าพระอรหันต์ที่มีอย่างนี้ละ “สุขวิปัสสโก” จะรู้จริงเฉพาะความดับไปของกิเลส แต่ไม่มีอภิญญา ทำไมลูกศิษย์พระโมคคัลลานะอย่างหนึ่ง ลูกศิษย์พระสารีบุตรอย่างหนึ่ง เห็นไหม มันอยู่ที่พันธุกรรมทางจิตที่ได้สร้างสมมา พันธุกรรมทางจิตตัวนี้ มันจะมาหนุนการกระทำของเราตรงนี้ ที่นี้พอพันธุกรรมทางจิตตรงนี้ มุมมองมันเหมือนกัน มุมมองเหมือนกัน พระสารีบุตรพูดอะไรมันจะถูกใจมาก

ลูกศิษย์พระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะพูดอะไรๆ จะถูกใจ สิ่งที่ถูกใจ พระพุทธเจ้าถึงบัญญัติ ห้ามๆๆ ห้ามก็ทำ ที่นี้พอห้ามทำปั๊บ พระพุทธเจ้าบัญญัติแล้ว ที่นี้หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ ว่าพระเราเนี่ยไม่เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป พระที่ปฏิบัติจะเคารพพระพุทธเจ้ามาก สิ่งที่ทำไม่ได้ อวดใคร ไม่ได้อวดใคร แต่สิ่งที่ทำนี้มันควรพิศุจน์

ที่นี้การพิสูจน์ เราก็พิสูจน์กันอยู่ในป่าในเขา พิสูจน์ในที่ลับ ไม่ให้ใครรับรู้ ไม่ได้หวดอูตริ ไม่ได้โชว์ใคร ไม่ได้ทำอะไรใคร แต่มี ในสิ่งที่มันเป็นไปได้ มันยังเป็นไปได้ เพียงแต่ว่าสิ่งที่ เป็นไปได้ เขาจะทำการพิสูจน์

แต่ในปัจจุบันนี้ ในโลกนี้ เขาจะขึ้นคัทเอาต์กันเห็นไหม พระนั้นจะเข้าสมบัติ พระนั้นจะ เข้า หลอกๆ เพราะเขาขึ้นคัทเอาต์เพื่อใคร เขาโฆษณาหรือเปล่า เขาต้องการผลตอบแทนใหม่ ใน เมื่อธรรมชาติของเขา ผลตอบแทนคือกระดาษเปื้อนหมึกอย่างนี้ มันเป็นเรื่องใหม่ มันเป็นเรื่องจริงไหม มันมีคุณค่าไหม มันไม่มีคุณค่าเลย แล้วทำจริงหรือเปล่า ก็ทำไม่จริง เหมือนกล หลอก กัน นี่ไง เพราะความเชื่อในศาสนาเห็นไหม

นี่พูดถึงว่า ถ้าจิตเป็นสมาธิแล้ว รู้จักตัวเองแล้ว ถ้าไม่มีอำนาจวาสนานะ มันไม่ออก วิปัสสนา ถ้ามันออกวิปัสสนานะ มันจะเข้าอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์ควรกำหนด เรา เทศน์บ่อยมาก คนที่มาร้องไห้เสียใจ เขาบอกเขาทุกข์ๆ ไม่ใช่ เขาไม่เห็นทุกข์ นั่นคือผลเกิดจาก ทุกข์

ผลที่เกิดขึ้นมาจากความตรอมใจของเขา แล้วตีโพยตีพายออกมา ทุกข์ควรกำหนด ทุกข์ คือความรับรู้จิต ถ้ามันไม่มีตัวจิต มันจะรับรู้สิ่งที่ดีและชั่วได้อย่างไร ถ้ามันรับรู้สิ่งที่ชั่ว สิ่งที่ไม่ พอใจ นั่นตัวทุกข์ “ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ” ละทุกข์ไม่ได้

ถ้าละทุกข์ได้นะ พระพุทธเจ้าจะไม่เจ็บไข้ได้ป่วย พระพุทธเจ้ามีหมอประจําตัวนะ หมอชิว กเป็นหมอประจําตัวพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเจ็บไข้ได้ป่วย เจ็บไข้ได้ป่วยเป็นทุกข์ใหม่

ทุกข์ควรกำหนด สิ่งที่เราเจ็บไข้ได้ป่วยเราทุกข์ ตรอมใจนะควรกำหนด “ทุกข์ควร กำหนด สมุทัยควรละ” สมุทัยไง ค้นหาความทะยานอยาก ความเห็น ความเป็น ความไม่ต้องการ ความขบใส ความอุเบกขา คือความเฉยอยู่ ค้นหาทะยานอยากทั้งนั้น

มันจะละด้วยอะไร ละด้วยอะไร ละด้วยมรรค เพราะมรรคญาณมันเข้ามาจัดการ มรรค ญาณ วิปัสสนาญาณมันเข้ามาชำระล้าง เห็นไหม นิโรธ ความดับของทุกข์ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ๆ ในกรรมฐานเรา พระป่าเรา ตรงนี้ เอากันตรงนี้ ตรงวิธีการดับทุกข์

ถ้าวิธีการดับทุกข์มันไม่รู้ เฮอะๆ ใครเป็นคนเหาะ เหาะอย่างไร อะไรมันพามันเหาะ ดับ ทุกข์ มันไม่รู้วิธีการดับทุกข์ มันดับได้อย่างไร มันไม่รู้วิธีการดับทุกข์ มันเอาอะไรไปดับมัน มันเอา อะไรไปดับมัน แล้วดับทุกข์แล้ว นิโรธมันเป็นอย่างไร

ถ้านิโรธ นิโรธะ การดับทุกข์ การดับทุกข์แล้วมันเหลืออะไร เราเศร้าใจนะ เพราะเขาเอาหนังสือมาให้ดูเยอะมาก เขาก็กำหนดคนนะ ดูจิต ดูจิตธรรมดา จิตจะไปตรง จิตธรรมดา เรียบอกไม่มีหรอก พระพุทธเจ้าสอนไว้ ปัญญาวิมุตติ คือคำสั่งสอนในผู้ที่เป็เนตทัคคะ คือพระสารีบุตรที่มีปัญญามาก เจโตวิมุตติ คือกำลังของสมาธิ ของพระโมคคัลลานะ เห็นไหม อัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา พระพุทธเจ้าเป็นประธาน ธรรมดาวิมุตติ ฎุไมเคยเห็นนะ

“อยู่กันธรรมดา ธรรมะเป็นธรรมดา ธรรมะวิมุตติ” พวกมึงบ้า แล้วคนเขาเชื่อ เพราะเขาพูดด้วยตรรกะ เขาพูดได้เพราะมันมีธรรมะของพระพุทธเจ้า ตีรวมตีค่าอารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง พยายามตีค่าความรู้สึกอารมณ์ของตัวเองให้เป็นธรรมะ ไม่เป็นหรอก ไม่เป็น

ดูเวลาหลวงตา ท่านเป็นมหา เวลาท่านอยากประพฤติปฏิบัติมาก ขณะประพฤติปฏิบัติ ท่านมีอำนาจวาสนา คนที่มีอำนาจวาสนาไม่มีทางออกได้แบบนี้ ที่นี้มีอำนาจวาสนา ขนาดมีอำนาจวาสนา พันธุกรรมทางจิต ทำมาดีมาก ๆ เลย แต่ในปัจจุบัน อวิชชามันครอบงำ ศึกษาได้หมดนะ

เวลาท่านเล่าประวัติของท่าน เวลาท่านบวชมาก็เพื่อจะสึก ที่นี้เวลาบวชมาแล้ว มาอ่านพุทธประวัติไง โอ้โฮ อยากไปสวรรค์ พออ่านไป ทำวิจัยไป อ่านไปศึกษาไป อยากไปนิพพานขนาดนั้นแล้วนะ ก็ยังบอกว่า

“แล้วนิพพานมีจริงหรือเปลว่ะ ถ้าใครแก้ความเหินอันนี้ได้ เราจะถือว่าองค์นั้นเป็นอาจารย์เรา”

ก็ไปหาหลวงปู่มนั่ใจ พอหลวงปู่มนั่ หลวงปู่มนั่ท่านเทศน์ให้ฟังเลย เทศน์ให้ฟังหมดเลย ชัดเจนมาก พอชัดเจนมาก ใจลงแล้ว หลวงปู่มนั่ท่านพูดด้วยว่า

“สิ่งที่เรียนมาแล้ว สิ่งที่เรียนมา สิ่งนี้เป็นคุณธรรม อันนี้เป็นธรรมะของพระพุทธเจ้า เชิดชูไว้บนหัวเลย แต่เก็บมันไว้ในสมองนะ แล้วลือคมันไว้ก่อนอย่าให้มันออกมา เพราะการเรียนมามันเป็นความจำจากสมอง”

ความจำจากสมองนะ แล้วความจำจากสมอง ที่เรายกกว่าสมองนี้ทำงานไม่ได้ๆ ไข้ไหม มันเกี่ยวเนื่องกับจิต อย่างบางที ถ้าความจำจากสมอง บางทีเรานอนหลับเราฝันได้อย่างไร เวลานอนหลับมันฝัน อันนั้นคืออะไร สังขารใจ สัญญาข้อมูลในหัวใจใจ ที่นี้พอท่านบอกว่า ให้เก็บไว้

ในล้นชัก แล้วลั่นกุญแจมันไว้ เพราะถ้าไม่ลั่นกุญแจมันไว้ เวลามาประพฤติปฏิบัติ มันจะเตะ มันจะถีบก้น คำอีสาน จะเตะจะถีบ คือข้อมูลกับความจริงมันจะไม่เหมือนกัน

เวลาจิตเราสงบ อย่างเช่นเราทำความสงบของจิต เราศึกษามากใช้ไหม พอจิตสงบมันสว่างหมด แล้วก็นิพพานไป นิพพานคือความว่าง พอจิตสงบมันยิ่งกว่าว่างอีกนะ สงบเล็กน้อยก็มีสงบเข้าไปในอุปจาระ สงบแล้วออกรู้ สงบแล้วนิมิตก็มี สงบเข้าไปลึกๆ สงบเข้าไปจนมันทั้งหมด ทั้งร่างกายหมดเลยก็มี ถ้าคนไม่มีหลักการก็ว่านี่คือนิพพาน

นี่ไง ถ้ามันนิพพานนะ อะไรถึงเป็นนิพพานล่ะ ถ้าเราไม่มีหลักเกณฑ์นะ แล้วอย่างที่ว่า เราศึกษาธรรมะมา พอแบบว่า ความว่าง นิพพานคือความว่าง ทุกอย่างเป็นความว่าง พอจิตมันสงบมา เออ อันเดียวกันเลยว้ย เป็นนิพพานแน่นอนเลย คือมันจะไปเอาสิ่งที่เราศึกษามานี้มา หนูนกิลีสเรา หนูนกิลีสเราให้เรายึดมันถ้อมมันกับความเห็นที่ไม่เป็นความจริง เห็นไหม

ความเห็นที่เราเห็นขึ้นมา กับข้อมูลที่ศึกษามาเห็นใหม่ เราจะมาอย่าใส่กัน พยายามอย่าใส่กันมันทำให้เราเสียเวลา มันทำให้ทุกอย่างเสียเวลา การปฏิบัติเราจะผิดพลาดมากมาย แต่ถ้าเราวางเอาไว้ก่อน วางสิ่งที่ศึกษามาแล้วเราปฏิบัติไป มันจะว่างขนาดไหน มันจะเป็นขนาดไหนนะ แล้วถ้ามันว่างออกมาแล้ว ถ้ามันเป็นจริงนะ เวลามันว่าง ทำสมาธิดีมาก ๆ เลย แล้วเวลามันออกมาจากสมาธิแล้ว

เอ๊ะ! ทำไมไม่ดูยังโกรธอยู่ล่ะ เอ๊ะ! ทำไมไม่ดูยังฉุนเฉียวอยู่ล่ะ

ถ้าเป็นคนมีสตินะมันคิดได้ ถ้ามันคิดได้นะอันนั้นมันห็นทับทูล้ำ แต่ถ้าไม่มีห็นทับทูล้ำ เราถึงเน้นตรงนี้มากนะ ถ้าไม่มีห็นทับทูล้ำ เราถึงพูดเมื่อไหร่ก็ว่า ถ้าเรายังไม่รู้จักตัวเราเอง ไม่มีสมาธิเลยเราจะไปแก้กันที่ไหน ถ้าไม่มีสมาธินี้ละ ความคิดทั้งหมดมันจะเป็นโลกียปัญญา มันจะคิดจากสามัญสำนึก หลวงตาท่านบอกว่า “มันเป็นความคิดของกิเลส”

เราศึกษามาขนาดไหนก็แล้วแต่ เราศึกษามาเป็นข้อมูล แต่ตัววิชาของเรานี้มันจะหนุนอย่างเช่นเราไม่รู้เราว่าเรารู้ เราทำอะไร เราว่าเราเป็น มันจะหนุน พอหนุนขึ้นมา กิเลสอวิชชา มันพาคิด พอมันพาคิด ความคิดนั้นกับกาลเวลากับสรรพสิ่ง มันขับเคลื่อนมันจะไปพร้อมกันไหม ไม่ใช่อยู่นั่น

ฉะนั้นถ้าเราทำพุทธโธ โดยใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เข้ามาที่ความสงบ ที่มาความว่างนี้ ที่คำว่ารู้จักตัวเองนี้ ถ้าตัวนี้นี้ สมาธิเกิดได้เพราะตัวตน ทัศนคติของเราสงบตัวลง สมาธินี้เป็นการกดให้

ทิฐิมานะ ความเห็นที่รุนแรงของเราสบดัวลง แล้วมันเป็นพลังงานเฉยๆ พลังงานคือตัวเรา พลังงานตัวนี้ ถ้าพลังงานตัวนี้ ถ้ามันออกใช้ปัญญา ออกใช้ปัญญา มันจะเป็นโลกุตตรปัญญา มันจะเป็นปัญญาที่พระพุทธเจ้า ที่ปรารถนาสิ่งนี้

แต่ถ้าความคิดที่เรายังเกิดอยู่นี้มันเป็นโลกียปัญญา ปัญญาออกมาจากฐานความคิด ฐานคือตัวภพ ฐานคือตัวใจ ความคิดนี้ออกมาจากใจ ความคิดโดยมนุษย์ ความคิดออกมาสมองนี้มันเป็นความคิดการสื่อสารทางโลก แต่ความคิดของพระพุทธรูปเจ้าที่ต้องการปฏิบัติ มันเป็นความคิดที่ใจ มันเป็นปัญญาของจิต ไม่ใช่ปัญญาสมอง

ปัญญาสมอง คุณติ คุณทางนักกฎหมาย เห็นไหม เวลาเขาว่าความ เขาต้องรื้อค้นกฎหมาย เกรียดยากเลย มันใช้สมองมาก จนถ้าหมดคนนะ ข้อมูลในสมอง พวกนี้แก้ก็ไม่ได้ ไลน์สไตร์บอกเลย ถ้าเราเลือกนับถือศาสนาได้ ขอนับถือศาสนาพุทธ เพราะศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา แต่ไลน์สไตร์เขาใช้ตรรกะของเขา ใช้การค้นคว้าของเขา

ค้นคว้าทฤษฎีสัมพัทธขึ้นมา เขาใช้ทฤษฎีสัมพัทธ์ของเขา ไลน์สไตร์เขาคิดของเขาเอง เห็นไหม เขาบอก “จินตนาการสำคัญกว่าความรู้” เพราะความรู้ที่มันเป็นทฤษฎีที่เราจำมา ถ้าเรามีจินตนาการเป็นตัวตั้ง แล้วความรู้วิจัยต่อ เห็นไหม หลักการของไลน์สไตร์

แต่ในศาสนาของเรามีสุดตมยปัญญา คือการศึกษา สุดตมยปัญญา จินตมยปัญญาคือจินตนาการของที่ไลน์สไตร์ว่าจินตนาการสำคัญกว่าความรู้ แต่จินตนาการนี้เขาก็แก้ไม่ได้ มันต้องเป็นภาวนา เห็นไหม จินตมยปัญญา ภวานามยปัญญา แล้วภวานามยปัญญามันจะเกิดอย่างไร ภวานามยปัญญามันจะเกิดจากจิตสงบ ตัวจิตสงบมันไม่มีข้อมูลบวก

โดยสามัญสำนึก ทุกคนต้องมีความรู้ลึกของตัวเองเป็นพื้นฐาน ความคิดพื้นฐานอันนี้มันบวกกับสิ่งที่จินตมยปัญญาเกิดขึ้น มันเลยไม่สะอาดบริสุทธิ์ มันเลยเป็นมรรคไปไม่ได้ มันเป็นมรรคไปไม่ได้ แต่ทางโลกเขาคิดกัน คุณที่เขาปฏิบัติกัน เขาคิดว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา นี่เขาใช้ปัญญากันแล้ว แต่เขาไม่รู้ว่ำนันปัญญาแก้ไม่ได้

ปัญญาของกิเลสณะ แล้วกิเลสนี้มันเอาธรรมะมาตริก มาตริกในธรรมะ มันพูดธรรมะแจ๋ๆๆ เลยนะ แต่ใจมันคิดจะล้วงกระเป๋เขา ธรรมะที่เปลือกใจ ธรรมะที่ความคิด ไม่ใช่ธรรมะที่ใจ ถ้าเป็นธรรมะที่ใจนะ พระอรหันต์ ธรรมชาตาคือจิต จิตพระอรหันต์ไม่มี ถ้าจิตเป็นภพ แต่เราพูดสื่อเพื่อความเข้าใจ พระอรหันต์มีแต่ธรรมชาต

พอธรรมชาติมันจะขยับออกมา ออกมาที่ความคิด เขาเรียกเสวยอารมณ์ ฉะนั้น พระอรหันต์นี้ เห็นใหม่ พระอรหันต์ ธรรมชาติที่สะอาดบริสุทธิ์ อกุศลเกิดไม่ได้ กุศล อกุศล จิตนี้มันต้องกระเพื่อมออกมา มันถึงจะเป็นกุศล เป็นอกุศล ฉะนั้นถ้าจิตมันไม่ขยับออกมา มันอยู่ที่นิพพาน เพราะจิตมันถึงนิพพานแล้ว มันคือนิพพาน ทีนี้ นิพพานนะ แต่ยังมีชีวิตอยู่ พอมิชีวิตอยู่ ก็ยังต้องสื่อสารกับเขา การสื่อสารก็เอาความคิดมาใช้ เพราะในเมื่อไม่สื่อสารด้วยภาษาไม่สื่อสารด้วยสิ่งนี้ เราจะสื่อสารกันได้อย่างไร

เราจะบอกว่าพระอรหันต์เปรียบเหมือนผู้พระไตรปิฎกที่มีชีวิต ผู้พระไตรปิฎก ธรรมชาติของพระพุทธเจ้านี้สะอาดบริสุทธิ์มาก แต่ไม่มีชีวิตสื่อสารกับเรา แต่เรามีวิชา เรามีความคิดของเรา ไปสื่อสารในผู้พระไตรปิฎกนั้น มันเลยสื่อสารด้วยความคิดความจินตนาการของเรา แต่พระอรหันต์มีชีวิต ผู้พระไตรปิฎกที่สื่อสารกับเรา ครูบาอาจารย์ หลวงปู่ฉัน เห็นไหม คอยสอนเรา คอยสื่อสารกับเรา ผิดถูกท่านคอยบอกเรา

แต่ถ้าเป็นผู้พระไตรปิฎก เราไปค้นผู้พระไตรปิฎก ธรรมชาติเหมือนกัน แต่อยู่ที่ดีความของเรา ทีนี้เพราะเรามีกิเลส เรามีความเห็นส่วนตัวเรา อ่านหนังสือออก อ่านภาษาออก แต่อ่านความหมายพระพุทธเจ้าไม่ออก ไม่ออก แต่เราปฏิบัติ เราจริงจัง ครูบาอาจารย์ที่ท่านรู้จักจริง ท่านรู้จริงหมด ท่านสื่อสารกับเราท่านจะบอกได้ชัดเจนมาก

ถ้าทำได้อย่างนี้นะ ศาสนาเราจะมั่นคง ศาสนามั่นคงนะ พอพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา มีธรรมชาติของพระพุทธเจ้า มีรัตนะสอง พระอัญญาโกณฑัญญะได้ฟังเทศน์พระพุทธเจ้าธรรมจักร สงฆ์องค์แรกของโลกเกิดขึ้น พระสงฆ์เรานี้ถ้าเข้าถึงธรรม พระสงฆ์เข้าถึงธรรมะเห็นใหม่ถึงมีคุณธรรมในหัวใจ

พระพุทธเจ้าก็เข้าถึงธรรมะ ธรรมะอันเดียวกัน พระอรหันต์เหมือนกันหมด ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมา ในหัวใจ แตต่างกันมหาศาลเลย กับอำนาจวาสนาบารมี เพราะพระพุทธเจ้าเป็นผู้แสวงหา เป็นผู้สร้างสมบุญญานุการ พันธุกรรมทางจิตได้สร้างมามหาศาลมาก

โอ้พวกเราสร้างมาเล็กน้อย แต่อำศัยการชี้นำ สาวกผู้ได้ยินได้ฟัง ทีนี้ถ้าสาวกแล้ว เรายังมีความตั้งใจที่จะดำเนินการต่างๆ ทีนี้ถ้าเป็นสาวกอย่างที่ว่า สาวกเริ่มต้น เพราะเราเป็นสาวกเหมือนกัน แต่จิตใจเรา ไม่ใช่ว่าใครนะ ว่าเราเองนี่แหละ ถ้าจิตใจเราหาย มันไม่เชื่อ มันปิด

ถ้าจิตใจเป็นธรรมนะ ไม่ต้องเชื่อ เป็นธรรม กาลามสูตรไง ทดสอบ ฟัง ทดสอบ กันคว้า ทดสอบ กันคว้า ถ้าคนเชื่อ โง่ ทดสอบ หลวงตาท่านบอกท่านอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านเป็นมหา หลวงปู่มันทำอะไร ท่านเข้ามาดู ท่านเรียนมาแล้ว ท่านทดสอบท่านดูแล้ว ไม่มีอะไรผิดเลย ไม่เชื่อ ไม่เชื่อ เพราะการกระทำ อาจารย์เราทำ ไม่เชื่อทั้งนั้น ต้องทดสอบ

แล้วเราทดสอบขึ้นมาแล้วมันจะแก้ไขทีหลัง แล้วอย่างที่คุณบาอาจารย์ที่สอนเหมือนกัน ต้องให้ทดสอบ เราทดสอบเราแก้ไขของเรา มันจะเป็นประโยชน์กับเรานะ ถ้าไม่ทดสอบต้องไม่แก้ไขเลย ทีนี้ประเพณีเห็นไหม บอกเราฟังแล้วต้องเชื่อๆ ไม่ใช่ ต้องมีศรัทธา ถ้าไม่มีศรัทธา นะ ศรัทธาคือการเปิดภาชนะ ศรัทธาคือการรับข้อมูล ศรัทธาคือการรับข้อมูล ถ้าไม่มีศรัทธาเลย เห็นไหม เราจะไม่รับข้อมูลอะไรเลย

ถ้าเราไม่รับข้อมูลอะไรเลย เราจะพิสูจน์อะไร ถ้าไม่มีศรัทธา ทีนี้ศรัทธาแก้กิเลสไม่ได้ แต่ความจริงถึงแก้กิเลสได้ แต่เราไม่มีศรัทธาเลย เราจะเอาอะไรเป็นตัวนำ ตัวศรัทธาเป็นตัวนำนะ แต่การเกิดดับ เราต้องปฏิบัติขึ้นมาจากเรา นี่พูดถึงปฏิบัติแล้ว มันจะสงสัยอย่างนั้น เพราะเวลาเรา คิดใจ เพราะพระอรหันต์ตายไปแล้ว พระพุทธเจ้าตายไปแล้ว แล้วทำไมพระธาตุยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่

พระธาตุ มันเป็นคุณธรรมของพระธาตุ พระธาตุเป็นธาตุที่มีชีวิต มันเหมือนกับอย่างนี้ สสารนี้มันเป็นธาตุหมด แต่ธาตุรู้ ความรู้เราก็เป็นธาตุอันหนึ่งนะ แต่เป็นธาตุรู้ที่มีชีวิต มันเป็น ธาตุที่มีชีวิตที่มหัศจรรย์มาก จิตนี้ เวลาจะตาย เวลาเราตายนี้ เห็นไหม มันจะหดเข้ามาในความคิด อย่างเช่นนะ เราเห็นว่านี่คือกระดาศ กระดาศนี้ใครเป็นคนบอก ข้อมูลในใจเราบอก

ทีนี้พอก่อนจะตาย เวลาจะตาย ข้อมูลที่เราว่าเป็นกระดาศมันจะย่อยสลาย เราจะบอกว่า ขั้น ๕ ความคิดมันเป็นเปลือก พอกความคิดมันรับรู้เป็นสื่อสารกันหลายๆ ทีนี้พอรับรู้ มันก็เก็บอยู่ กับข้อมูลนี้ แต่ไอ้เก็บข้อมูลนี้มันก็เก็บข้อมูลธรรมดา แต่เวลาจะตาย ข้อมูลที่เป็นสิ่งที่เรา รับ ความคิด มันจะย่อยตัวลง ย่อยตัวลงเป็นพลังงานหลายๆ เพราะในตัวพลังงาน มันมีวิชา

อวิชา ปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารา ปจฺจยา วิญญฺณ เห็นไหม ปจฺจยาการของตัวพลังงาน ไอ้ ข้อมูลนี้มันจะไปรวมอยู่ที่ตัวพลังงาน ทีนี้พอตัวพลังงานนี้ไปปฏิสนธิจิต ไปเกิดใหม่ ไปเกิดใหม่ นี่ เกิดใหม่เพราะอะไร เพราะแรงกรรม แรงการกระทำ แรงขับ แรงขับนี้ไปเกิดใหม่ แล้วพอกัน เกิดใหม่ ทำไมจำชาติที่แล้วไม่ได้ล่ะ เพราะชาติที่แล้วมันอยู่ที่เปลือกใจ อยู่ที่ขั้น ๕ นี่ไง

อยู่ที่ชั้น ๕ มันอยู่ที่เปลือกไข่ไหม เราเกิดในปัจจุบันนี้ เราจะมีเปลือก เราจะมีสิ่งที่สามัญ
สำนึกเรามีกันอยู่ที่นี่ แล้วเราทำอะไร มันจะจำไว้ที่นี่ จำไว้ที่นี่ เดี่ยวก็ลืม เดี่ยวก็จำ เดี่ยวก็ลืม เดี่ยวก็
จำ แต่ถ้ามันย่อยสลายลงไปอยู่ในข้อมูลนี้แล้ว ข้อมูลตัวนี้ ตัวพลังงาน มันจะปฏิสนธิจิตจะไปเกิด
ที่นี่เวลาเราปฏิบัติกัน ทำไมพระพุทธเจ้ารู้อดีตชาติ ไปเที่ยวบุพเพนิวาสานุสติญาณ สาวไม่จบ

เพราะเวลาพระพุทธเจ้า เห็นไหม พระพุทธเจ้าปฏิบัติมา ๖ ปีนะ คั่นคว่ำมาทั่วไปหมดเลย
สุดท้ายแล้วทรมานตนขนาดไหน มันก็ไม่ใช่ว่า สุดท้ายก็ เอ้อ มันต้องพึ่งตัวเอง เพราะสร้างมา
เอง ก็ระลึกถึงตอนที่เป็พระราชกุมารที่ไปอยู่ที่โคนต้นหว่า กำหนดอานาปานสติ ก็เอาตรงนั้นเป็น
ที่ตั้ง กำหนดอานาปานสติ

ที่นี้บุคคล อานาปานสติ เพราะอดอาหารมา ๔๕ วัน เพราะได้ทำทุกกริยามาเยอะ ที่นี้การ
ทำทุกกริยาเยอะคือการฝึกจิต คือการฝึกฝน จิตมันแก่กล้า แต่ไม่มีปัญญา จิตมันแก่กล้าจะมี
กำลังมาก พอจิตมันแก่กล้ามีกำลังมาก กลับมากำหนดลมหายใจ อานาปานสติ พอจิตมันเริ่มสงบ
เข้ามา สงบเข้ามา เห็นไหม มันจะกลับมาที่ข้อมูลนี้ กลับมาที่ตัวพลังงาน

พอจิตสงบเข้ามา ใจ จิตมันออกจากความคิด มันหดเข้ามาๆ จนตัวเองเป็นพลังงาน ที่นี้
ตัวพลังงาน ตอนนั้นพระพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พอยังไม่ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า มัน
ก็กลับไปทีพลังงานนั้น พลังงานนั้นมันก็รู้ข้อมูลในตัวมันเองนั้น พอพลังงานนี้มันรู้ข้อมูลใน
ตัวมันเอง เห็นไหม

จากเจ้าชายสิทธัตถะ เป็นพระเวสสันดร จากพระเวสสันดร เป็นทศชาติ ทศชาติสาว
ไปๆๆ ข้อมูลในคอมพิวเตอร์นะ มันยังเก็บข้อมูลไม่ได้แบบนี้เลย แต่ข้อมูลของจิตมันเก็บข้อมูล
ของมันไว้เต็มไปหมดเห็นไหม นี่ใจมันถึงว่าเป็นเวรเป็นกรรม เป็นจิตเป็นนิสัยเป็นความชอบ
ของแต่ละบุคคล มันไม่เหมือนกันไง สาวไปอย่างไรก็ไม่จบนะ นี่ขนาดพระพุทธเจ้านะ

พอสาวไม่จบ สาวไปแล้วไม่จบก็ย้อนกลับมา ย้อนกลับมา ย้อนกลับมาที่จิต พอจิต มันก็
เริ่มพลังงาน มันก็ลึกเข้าไปเห็นไหม วิชา ๓ บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ พอเข้าญาณ
นี้ปั๊บ นี่มันไม่ใช่ข้อมูล รื้อข้อมูลนี้เป็นอดีตไข่ไหม ที่นี้จิตนี้ ถ้ามันยังมีแรงขับ ปฏิสนธิจิตมัน
ต้องเกิดอีก ถ้าเกิดอีกนะ ถ้าไม่สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า ก็ต้องเกิดเป็นชาติต่อไป ต้องเกิดอีก นี่ เกิด
เป็นอะไรละ จิตเกิดเป็นอะไรๆ อย่างนี้มันก็ไม่จบอีก ก็ย้อนกลับมา

ย้อนกลับมาที่ตัวพลังงานนี้ ในตัวพลังงานนี้มันมีข้อมูล ข้อมูลนี้มันมีตัว อวิชา ปจฺยา สงฺขาร สงฺขาร ปจฺยา วิญญฺณ มันเป็นตัวใช้ข้อมูล ตัววิชานี้เป็นตัวใช้ข้อมูล กลับมาด้วย มรรคญาณ มาทำลายไอ้วิชาตัวนี้หมด ข้อมูลก็ยังอยู่นะ แต่ทำลายตัววิชา ตัวที่ใช้ข้อมูล ตัวค้นหาทะยานอยากที่ใช้ข้อมูล ตัวนี้ทำลายนี้หมด

ธาตุข้อมูลนี้ไม่มีนะ เพราะในการสอนของครูบาอาจารย์บางองค์เขาบอกว่า ขั้นขาด คือความเห็นนะ พระอรหันต์ต้องไม่มีอะไรเลย จะขาดหมดเลย นิพพานสูญ มันสูญจากกิเลสแต่มันมี ถ้าพระพุทธเจ้าไม่มีข้อมูลอันนี้

พระพุทธเจ้าจะจำพระเจ้าสุทโธทนะได้ไหม

พระพุทธเจ้าจะจำพ่อได้ไหม

พระพุทธเจ้าจะจำสามเณรราหุล นางพิมพา ได้ไหม

อันนั้นคืออะไร แต่กิเลสมันขาด แต่สิ่งที่ สิ่งข้อมูล ข้อมูลคือข้อมูล เพราะตัวข้อมูลไม่ให้โทษใคร ข้อมูลนี้ สิ่งต่างๆ เทคโนโลยีมันให้โทษใคร เราต่างหากทุกข์กับมันนะ ใครมีคอมพิวเตอร์ในบ้าน ช่อมแล้วช่อมอีก เล่นแล้วเล่นอีก มันไม่ทุกข์นะ

ไอ้เรานี้ทุกข์ฉิบหายเลย เราดูแลมัน เราเป็นข้ามัน เรารักษามัน เห็นไหม ตัวข้อมูลมันไม่ให้โทษใคร แต่เพราะเราไม่รู้จักมัน เรามีวิชา อวิชาตัวนี้มันเลยให้คำผิดให้คำถูก พอใจก็ให้คำดี ไม่พอใจก็จะไม่ให้คำมัน แต่มันไม่ได้ ไม่ได้เพราะว่าข้อมูลมันมีอยู่แล้ว เพียงแต่เรารู้ว่า สิ่งที่เราเคยทำมาแล้วเห็นไหม ในศาสนาพุทธเรานะ

“สิ่งที่ทำแล้ว ทำมาแล้วเสียใจภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย”

แต่ในปัจจุบันจะทำ ไม่มีสติ พระพุทธเจ้าถึงได้บอก

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย”

เราที่ไม่ได้เป็นกันนี้ เพราะเราประมาทเลินเล่อกับชีวิต เราประมาททุกอย่าง ทั้งๆ ที่ทำงานอยู่ เราทำงานอยู่ เราเคลื่อนไหวอยู่ เราประมาท นั้นเวลาปฏิบัติ ภาคปฏิบัติเขาถึงจะมีสติไปตลอด

ในการปฏิบัติของเราเห็นไหม หลวงปู่มันสอนไว้ใน “มุตโตทัย” การเหยียด การรู้ การดีม การกิน เราต้องมีสติตลอด

ทีนี้ถ้าคนไม่เข้าใจนะ ในอภิธรรมเขาสอน เวลาเหยียดจะรู้ เหยียดหนอ รู้หนอ กินหนอ เราคิดว่ามันเป็นการสร้างภาพอีกภาพหนึ่ง การเหยียดการรู้เราเนี่ย เรารู้ตัวอยู่แล้วใช่ไหม ทำไมต้องหน่ออีกล่ะ หนอนี้มันทำ มันจะสร้างภาพให้จิตใจให้กิเลสมีทางออก พอกิเลสมีทางออก ความสงบของจิต พลังงานของจิต

เราถือว่าการปฏิบัติ เราเทียบตรงนี้ เราเทียบตรงที่คนรู้จริงสอน สอนเหมือนกันนะ การเหยียดการรู้ การเคลื่อนไหว เราต้องมีสติสัมปชัญญะตลอด แต่ขณะที่เขาเคลื่อนไหวกันนะ ทำไมเคลื่อนไหวแล้ว จริงๆ นะ เหมือนคนบ้าเนาะ เราเคลื่อนไหวแล้ว ทำไมต้องบอกว่า “เคลื่อนไหวหนอ” ด้วย เราดีมก็ต้องบอก “ดีมหนอ” งงไหม

ถ้าเราไม่ได้คิดตรงนี้ เราไม่ได้คิดว่า เราดีมก็คือเราดีม ถ้าเราดีมอยู่ในสติพร้อมก็คือดีมนี่สติพร้อมนะ เราจะบอกว่าเป็นปัจจุบัน แล้วถ้าการทำอย่างนั้นมันเป็นอดีตอนาคต การได้ขยับมันเป็นไปแล้ว แต่เราตั้งอารมณ์ซ้อน จริงไหม การที่ทำได้กระทำเราก็ทำไปแล้ว ดีก็เจ็บ ดีก็รู้ว่าดีแล้ว ดีเสร็จ “ดีหนอ” ให้รู้อีกทีหนึ่ง

เราให้เทียบอยู่ว่า รู้จริงกับรู้ไม่จริงพูด รู้จริงพูดครั้งเดียว คำเดียว การเหยียด การรู้ การดีม ต้องมีสติพร้อม รู้ไม่จริง การเหยียด การรู้ การดีม ต้องตั้งสติ ต้องพูดอีกคำหนึ่ง แล้วเราว่าเราปฏิบัติใหม่ เราไม่มีหลัก แล้วเราจะเชื่อใคร เราจะเอาใคร เอาอันไหนเป็นหลัก ทีนี้มันก็ย้อนกลับมาที่ว่า ถ้าเราปฏิบัติไม่เป็น ก็ไม่เป็นไร ก็ปฏิบัติไปก่อน เดี่ยวจะรู้กันไปเอง มันก็ถูกถ้าพูดอย่างนั้นนะ

แต่มันเสียอย่างหนึ่ง เสียอย่างหนึ่งว่าใครได้ข้อมูลสิ่งใดแล้ว มันยึดข้อมูลนั้น เมื่อก่อนเราคิดอย่างนั้น แล้วพอตอนหลังมันมีพวกปฏิบัติมาหาเรา ให้เราแก้ไข โอ้โฮ กูสอนคนใหม่ดีกว่ากู แก่คนที่คิดวะ สอนคนใหม่่ง่ายกว่าวัย แต่แก่คนที่คิด เขามีข้อมูลแล้ว ต้องบอกให้ปล่อยแล้วเริ่มต้นใหม่ เอาเรื่องอยู่ อันนี้ถ้าพูดประสาเรา พูดถึงเราเห็นผลในการกระทำนะ แต่ถ้าพูดถึงกรรมของสัตว์มันก็เรื่องของเขา

ถ้าบอกแล้ว เรามองกันในวงการภาวนาไป วงการที่เป็นไป นี่พูดถึงสมาธิ พูดถึงพระธาตุ เราจะบอกว่า ตัวพระธาตุเองไม่มีจิตวิญญาณคือไม่มีชีวิต พวกเรามีชีวิตเพราะว่าเรามีจิตวิญญาณ

ตัวจิตวิญญาณ เวลาเราตาย จิตวิญญาณออกจากร่าง ชากศพนี้ก็คือคนตาย ชากศพนี้ไม่มีชีวิตแต่
ทางการแพทย์มันมี มีเชื้อ โรคมะเร็งเซลล์มีทุกอย่างเลย แต่เดี๋ยวมันก็ตายตามไป

แต่จริงๆ แล้วคือ พวกเรามีชีวิตอยู่เพราะจิตวิญญาณ ฉะนั้นตัวพระธาตุนี้ไม่มีจิตวิญญาณ
ถึงเราบอกว่าไม่ใช่ว่าไม่มีชีวิต ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต แต่เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ที่มีคุณค่าของเขา มัน
มีคุณค่าเพราะอะไร มีคุณค่าเพราะผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ชำระกิเลสจนเป็นพระอรหันต์แต่ละองค์นี้
มันไม่ใช่ของง่าย ๆ นะ มันไม่ใช่ที่เราจะมาทำกันชาตินี้ชาติเดียวแล้วเป็นพระอรหันต์หรอก

มันต้องมีพื้นฐานมา พื้นฐานตัวนี้สำคัญ บางคนปฏิบัติให้เต็มที่แล้ว แต่พื้นฐานมันไม่มี เรา
สังเกตได้ไหม คนโทสะจริต คนขี้โกรธ บางคน คนขี้หลง มันไม่น่าเชื่อนะ ของบางอย่างไม่น่า
เชื่อ แต่ทำไมมันเชื่อก็ไม่รู้ละ เขาหลอกกัน หลอกเอาดั่งคั้นะ โอ้โฮ มันก็เชื่อๆ โอ้เรากำลังมันเชื่อ
ได้อย่างไร เพราะความโลภ ความอยากได้ของเขา เขาเอาอะไรมาล่อก็เชื่อ

นี่ไง วุฒิภาวะของจิต แล้วนี่พระอรหันต์แต่ละองค์ เพราะในตำรา พระอรหันต์นี้ต้อง
สร้างมาแสนกัป พระพุทธเจ้าต้อง ๔ อสงไขยอย่างต่ำ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย แต่
พระอรหันต์ต้องแสนกัป แต่ใครจะรู้ว่าเราสร้างมากี่แสนกัปแล้วละ เราสร้างกันมาแล้ว แล้วเรา
ปฏิบัติเองเราจะรู้ตัวเรา คนที่มีบารมีนะ เวลานั้นดีๆ จะสงบได้ง่าย สงบได้ดี

อย่างไรก็แล้วแต่ต้องมีความสงบก่อน ถ้าไม่มีความสงบก่อน ใช้ปัญญาไปมันเป็น
ปัญญาอบรมสมาธิการเพ่งการดูทุกอย่าง เป็นสมาธิหมดละ เราพูดบ่อย เพราะทุกอย่างการกระทำ
ทุกวิถีทางทุกศาสนา ทุกวิธีการที่ทำ ผลของมันคือสมณะหมด แต่เขาพยายามปฏิเสธกันว่าสมณะไม่
มีปัญญา ต้องใช้ปัญญา เขาไม่รู้เลยว่าการใช้ปัญญานั้น มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

มันมีปัญญาอบรมสมาธิ กับสมาธิอบรมปัญญา ฉะนั้นการกระทำทั้งหมด ผลของมันเป็น
อย่างนั้นคือค่าของมันเป็นอย่างนั้น แต่คนไม่รู้ ไปให้คำมันผิด พอให้คำมันผิดก็ตั้งหลักที่ผิด แล้ว
สอนทฤษฎีที่ผิดออกไป ด้วยความเห็นผิดของคน คนสอน

เพราะฉะนั้น เวลาเราจะไปพูดกัน เวลาเราจะไปได้แย้งกัน อย่างพวกเรา อย่างพวกที่คน
อื่นไปโต้แย้งนี้ ไม่ได้หรอก ไม่รู้ ก็วุฒิภาวะไม่ทันกัน นักมวย เห็นไหม มวยคนละรุ่น มวยคน
ละชั้น เขาไม่ให้ต่อยกันหรอก มวยจะต่อยกันมันต้องเป็นมวยรุ่นเดียวกัน ชั้นเดียวกัน ถึงต่อยกัน
นี่ไง ผู้ที่ปฏิบัติแล้วเป็นอาจารย์ มันต้องให้ตัวรู้จริง รู้จริงปะทะกัน

เพราะเราจะบอกว่าไอ้พวกที่สอนผิดๆ นะ เรามั่นใจนะ ว่าคนที่สอนผิด เขาต้องรู้ตัวเขาตลอดเวลา อย่างเรา เราทำอะไรผิดอะไรถูก ทั้งๆ ที่เราทำผิด เราไม่ตั้งใจ เรารู้ว่าเราผิด แต่เราไม่ยากบอกใคร เก็บไว้รู้คนเดียว ผิดก็ไม่ต้องบอกใคร อาย รู้ รู้ ตรงนี้เราไม่ชอบตรงนี้ เราไม่ชอบตรงที่ว่า ในเมื่อเขาผิด เขาไม่ควรจะชักนำให้คนอื่นไปทางที่ผิด

ถ้าความเห็นของเขานะ ๕ ปี ๑๐ ปีนี้รู้ เอายกนะ อย่างที่เขาพูด อย่างเช่น หลวงพ่อ... เห็นไหม ที่หลวงพ่อ ... ท่านไปพูดที่วัดมหาธาตุฯ เห็นไหม ท่านไปเขียนไว้เองว่าท่านก็ยังติดอยู่ ท่านรู้ หลวงพ่อ... ท่านพิจารณาดวงแก้ว ท่านไปเขียนไว้เห็นไหม

ยังมีหลักฐานอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ ตรงข้ามธรรมศาสตร์ มีหลักฐานอยู่ที่นั่นเลย ท่านเขียนไว้แล้วมีเลย เพราะท่านเขียนเอง ท่านสารภาพเองว่าการปฏิบัติของท่านมันมาผิดทาง หลวงพ่อ... ท่านเขียนไว้ที่วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์มีหลักฐานอยู่ที่นั่นชัดเจน เป็นเอกสารเลย

เพียงแต่ว่าเป็นเอกสารที่ไหนเขาจะปิดกัน บางทีไม่ให้รู้ไหลออกมา แต่มี มีเด็ดขาด เพราะมีที่เขาทำกันนะ เราจะบอกว่า ถึงเราจะพาสอนขนาดไหนนะ ถ้าเราผิดนะ มันมีอยู่ที่นี้ มันรู้แล้วถ้าผิดแล้วแก้ไขนะ คนนั้นเป็น พระพุทธเจ้าบอกใจ อริยวินัย ใครผิดแล้วยอมรับผิด แล้วพระนี่ปลงอาบัติ นี่คือ อริยวินัย อริยประเพณี ผิดแล้วยอมรับผิด แล้วแก้ไขสวดขอด

แต่ผิดแล้วไม่แก้ไข ไอ้ที่ไม่แก้ไข ที่เราพูดนี้ไม่ใช่อะไรหรอก เพราะมีคนมาหาเยอะ แล้วมาพูดว่าอะไร เวลาเราพูดนี้ เราจะเป็นคนแบบว่าตรงๆ ผิดก็จะบอกว่าผิด ถูกก็จะบอกว่าถูก แล้วมันมากันเยอะมาก นี่ที่เราพูดเรานั้น เพราะพอพวกเรานี้ ใครที่ไปปฏิบัติ หรือไปศึกษากันมานี้ จะบอกว่าเรานี้เต่าล้านปี วิธีการสอนของเรานี้เต่าล้านปี ก็ว่ามันเนิ่นนานไม่ลัดสั้น

ไอ้ที่เขาบอกว่าเขาต้องลัดต้องสั้น ต้องจะไปมรรคผลนิพพานเลย เราบอกว่าลัดลงนรกไป มันจะลัดไปหานรกกัน แต่ถ้อยคำของเรานี้เต่าล้านปี แต่เราเชื่อมั่นในพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านี้เป็นผู้ที่เป็นเจ้าของศาสนา เป็นผู้สร้างสมบุญญานุการมาก ถ้ามีทางลัดสั้นที่กระชับเข้าถึงได้ง่าย พระพุทธเจ้าไม่บอกได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าไม่บอกเราหรือ พระพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ ต้องการปรารถนามาหรือชนพวกเราไป ท่านตั้งเป้าหมายมาอย่างนั้น แล้วมีวิธีการที่รื้อค้นได้ง่ายๆ พระพุทธเจ้าไม่บอก เพราะฉะนั้นผู้ที่มาบอกพูดๆ อยู่นี้ เราบอกว่าเก่งกว่าพระพุทธเจ้า แต่ถ้ามาหากรรมฐานนี้มันเต่าล้านปี เพราะมันเชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อในการประพฤติปฏิบัติ เชื่อในแนวทางนั้น

อ้าว ว่ามา

โยม : วิธีเดินปฏิบัติของท่านอาจารย์ เวลาเดินจงกรมอย่างเนี้ย ภาวนายังไง บางคนเขาก็บอกว่า ที่ว่ายกหนอ เลี้ยวหนอนะหรือว่าจะไรอย่างนี้ ตกลงมันควรจะภาวนาอย่างไร

หลวงปู่ : นั้นนะยกหนอ เลี้ยวหนอนั้นนะ เราถึงพูดเมื่อกี้ การเหยียดการคู่ต้องทำ เห็นไหม แต่ที่เราพูดของเราเห็นไหม หลวงปู่มันท่านสอน เพราะหลวงปู่มันสอนไว้ในปฏิปทาธุตงคกรรมฐาน การเดินจงกรมนี้ไม่ให้ขวางตะวัน เพราะขวางตะวัน ตะวันมันส่องใช่ไหม มันแทงตา ให้เดินตามตะวัน ให้เดินตามตะวันเหมือนให้เดินตามตะวันด้วย ให้ดูฤดูกาล เพราะหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวมีทางจงกรม ๓ เส้น มีทางเดินจงกรม ๓ เส้น เฉพาะหลวงปู่ขาว ท่านเป็นนักปฏิบัติที่เข้มแข็ง แล้วเป็นครูบาอาจารย์ของเรา

เส้นแรก เดินจงกรมเพื่อถวายพระพุทธ วันหนึ่ง ๒-๓ ชั่วโมง แล้วพออีก ๒ วันก็มาเดินเส้นที่สอง ถวายพระธรรม แล้วก็เดินเส้นที่ ๓ ถวายพระสงฆ์

ที่นี้การเดินจงกรมเห็นไหม เดินจงกรม เดินโดยปกติธรรมดาที่มีสติสัมปชัญญะ เอามือมือขวาทับมือซ้ายไว้ที่กลางสะดือ แล้วเดินไป เพราะถ้าเราเดิน เราแวงแวงเนี้ย สติมันแตก แล้วเดินไปโดยธรรมดา เดินปกติธรรมดาเราเนี้ย ที่นี้ครูบาอาจารย์บางองค์ท่านบอกว่า ก้าวเท้าซ้ายให้นึกพุท ก้าวเท้าขวาให้นึกโซ บางองค์ท่านสอนอย่างนั้น

แต่เรานักเดินจงกรม เราบอกว่าการเดินจงกรม เท้าซ้ายให้พุท เท้าขวาโซ มันเป็นการลือกเท้าตัวเอง ที่ว่า คำว่าลือกเท้าหมายถึงว่าเราจะเปรียบเทียบกับเหมือนรถนี้ รถนี้มันมีเกียร์ ๑ เกียร์ ๒ เกียร์ ๓ เกียร์ ๔ ถ้าเราลือกไว้เกียร์ใดเกียร์หนึ่ง เห็นไหม ลือกไว้เกียร์ ๑ เห็นไหม รถเราจะวิ่งเกียร์ ๑ ตลอดไปเป็นไปไม่ได้ใช่ไหม การเดินนี้ ถ้าซ้ายพุท ขวาโซ มันจะลือกเท้า

ฉะนั้น เวลาเราปฏิบัติเนี้ย เวลาเดินจงกรม เวลาชีวิตประจำวันเราเนี้ย เราอาจจะกระทบกระเทือน กระทบกระทั่งกันบ้าง คนเราอยู่ด้วยกัน มันจะเหมือนลื่นกับพื้น มันต้องมีกระทบกระทั่งเป็นธรรมดา ถ้าวันไหนกระทบกระทั่งบ้างนี่ความคิดมันจะฟุ้งซ่าน ความคิดมันจะรุนแรง ที่นี้การเดินของเราเนี้ยต้องเกียร์ ๔ ซักๆๆๆ เดินเร็วมากนะ เราจะเดินเร็วมากเพราะอะไร เพราะความคิดมันรุนแรง เราจะมาพุทโซๆ อยู่เนี้ยมันไม่ทัน

เราจะเดิน เราเดินมาแล้ว เดินนี้เร็วมากเลย พอเดินเร็วๆ บ๊ีบ สักชั่วโมงหนึ่ง พลังงานมันได้ใช้ออกไป สิ่งที่กระทบกระเทือนกันมา มันจะมีปัญญา เริ่มคิดทันแล้ว เราเป็นพระด้วยกัน เราไม่น่ากระทบกระเทือนกัน สิ่งที่เขาทำมาอาจจะจะเป็นความเข้าใจผิดก็ได้ เขาไม่รู้ถึงการณ์ก็ได้ มันปล่อยได้หมดนะ มันทันความคิด พอทันความคิดมันจะปล่อยความทุกอย่าง ปล่อยอารมณ์ที่กระทบกระเทือนหมดเลย

แล้วพอปล่อยบ๊ีบ เราก็ตกลงเกียร์ ๒ ก็ได้ เกียร์ ๑ ก็ได้ คือเดินให้ช้าลง เราจะบอกว่าการเดินช้าการเดินเร็ว ถ้าเดินจงกรมไปเรื่อยๆ นะ จะเห็นประโยชน์ของมัน นี่สิ่งที่มีประโยชน์เราควรจะเก็บไว้เป็นประโยชน์กับเราไหม ฉะนั้นถ้าไปลือกเท้าซ้ายเท้าขวามันจะเป็นลือกตายตัว

เพราะฉะนั้นการที่ว่าย่างหนอ เขยียดหนอ คิดคุณนะ เรายกเท้าขึ้น แล้วเราก็บอกยกเท้าหนอ เราเขยียดเท้าไปเราก็อเขยียดเท้าหนอ มันจะเป็นธรรมชาติใหม่ แล้วพอเรายกความคิด เรายกขึ้นมาบ๊ีบนี้เราคิดเอง เราจะบอกว่าการประพฤติปฏิบัติอย่างนี้ เป็นการสร้างอารมณ์

อย่างเช่นเรานี้ขุ่นมัวกัน ทีนี้เราก้ไปเปิดทีวีก็ได้ เปิดอะไรก็ได้ ไปดูภาพต่างๆ ให้จิตเราเห็นภาพนั้น พอเห็นภาพนั้น อารมณ์ความรู้สึกเรามันอยู่ที่ภาพนั้นใช่ไหม ความคิดเราก้จะเบาลง ทีนี้ความคิดเราเบาลงแล้ว มันเป็นสมาธิใหม่ เพราะเราไปเห็นภาพนั้น เราไปใช้ความคิดเป็นภาพนั้น อารมณ์ปกติธรรมดาของเรามันคือการเดินจงกรม แต่พอรับรู้ให้จิตมันสงบเข้ามา

แต่เราไปหนอ เขยียดคู้เขยียด ถ้าเขาทำกันอย่างนั้นมันสิทธิของเขานะ สิทธิเสรีภาพของเขาเราจะก้าวก่ายไม่ได้ แต่พวกที่หนอๆ มาอยู่กับเรา บางองค์ บางคนมาอยู่กับเรา พออยู่ไปสักพักหนึ่ง เขาเดินไปเดินมา เขาจะกลับมาเดินแบบปกติธรรมดาหมดเลย มีเยอะ แล้วอยู่ที่.. กับเรา นี่ ตอนนี้พวกอภิธรรมจะมาหาเรานี้เยอะมากเลย เยอะเพราะอะไร เยอะเพราะซิดิ ซิดินี้จะไปให้พวกที่ปฏิบัติวิ่งเข้ามาหาเราหมดเลย

เพราะในอภิธรรมเขาจะพูดว่า การยกหนอเขยียดหนอ การรู้ทันอารมณ์ปัจจุบันเขาว่าเป็นวิปัสสนา คือวิปัสสนาปัญญาด้วยสายตรง กำหนดพุทโธหรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิของเรา เขาว่าเป็นสมณะ คือไม่มีประโยชน์ พอไม่มีประโยชน์บ๊ีบ ความเห็นผิดของอาจารย์ที่สอน เห็นผิดเพราะอะไร เห็นผิดเพราะหน่วยกิตมันมี ๘ ทีนี้เขาบอกว่า ถ้าสมณะไม่จำเป็น เขาก้ตัดหน่วยกิตทิ้ง

พอเขาตัดหน่วยกิตทิ้ง เอ็งจะมีการศึกษาจบได้ไหม เขาตัดหน่วยกิตทิ้งไปเลยนะ มรรค ๘ ตัดเหลือ ๑ ก็สัมมาสมาธิไง สัมมาสมาธิ สมณะ มันอยู่ในมรรค ๘ ทางอันเอก มัคโค ทางอันเอกนี้ เอ็งทำลายทาง แล้วเอ็งไปได้ไหม

สัมมาสมาธิอยู่ในมรรค ๘ สัมมาปัญญา สัมมากัมมันโต งาน สัมมาอาชีโว สัมมาอาชีโว นี่เลี้ยงชีพ เลี้ยงมรรค ทำมรรคให้มันเกิดถูกต้องอย่างไร โอ๊ย ถ้าพูดเรื่องนี้ยาวมาก นั่นเขาไปตัด หน่วยกิตทิ้ง เหลือมรรค ๑ เอ็งคิดว่าสมณะไม่จำเป็น สมณะไม่เอา เอ็งเรียนกันนี่เอ็งส่งหน่วยกิต ไม่ครบ เอ็งจบกันมาได้ไหม แต่เขาว่าได้นะ เขาไม่เอากันนะ เขาว่าสมณะไม่เอา หน่วยกิตนี้ไม่ ต้องส่ง แล้วมันปฏิบัติกันไป เอ็งว่ามันได้กันไหม

นี่ไง ในการเดินจงกรมนะ ที่นี้ถ้าหนอมันเป็นอย่างนี้ การเหยียดการกู่การอะไร นี่เราให้ เดินปกติ การเดินปกติจะมันรับรู้ตลอดเวลา เดินปกติใหม่ๆ มันจะแก้งก้างเป็นปกติ ทุกคนจะถาม เลี้ยวหลวงพ่อ การเดินจงกรมแล้วเวลาจะเลี้ยวกลับจะอย่างไร เราถามเลยว่าเอ็งขับรถ เวลา เข้าทางโค้งเอ็งเข้าอย่างไร เวลาเอ็งกลับรถเอ็งทำอย่างไร ถ้าเราขับรถนะ เอ็งจะต้องไป ถนนนี้จะ เลี้ยวนะ เลนนี้มันกว้างเท่าไร เอ็งต้องวัดไหม ไม่ต้องวัดหรอก เพราะเรามองด้วยสายตาไง

การเดินจงกรมไป ใหม่ๆ มันจะแก้งก้างบ้าง แต่ถ้าเดินไปแล้วเลี้ยวกลับโดยปกติ เดินสัก พักหนึ่งเดียวจะคล่องตัว มันเป็นอัตโนมัติเลย เวลาเดินจงกรมนะ พอจิตเริ่มสงบ จิตมันไม่ออก พอจิตไม่ออก มันจะอยู่กลางหัวอก มันไม่ได้มองที่ทางนะ สายตานี้ไม่ออกรับรู้เลย มันเดินไป โดยสัญชาตญาณ

แต่ถ้าใช้ปัญญามากๆ มันอาจจะตกข้างทางบ้าง คำว่าตกข้างทางมันวิปัสสนา มันเดิน จงกรมไปเป็นสูงๆ ภาวนาไป โอ้โฮ การปฏิบัติเหมือนการศึกษา โสดาบันปริยญาตรี สกิทา ปริยญาโท อนาคตีคือค็อกเตอร์ ศาสตราจารย์ทางวิชาการนั้นพระอรหันต์ มันจะขึ้นไปเป็นชั้นๆ ขึ้นไป ที่นี้การเป็นชั้นๆ ขึ้นไป เอ็งจบค็อกเตอร์มาแล้ว เอ็งไม่ทำวิจัยทางวิชาการ เอ็งจะได้ ศาสตราจารย์ไหม ไม่มีทาง

ที่นี้พอให้เอ็งทำทางวิชาการเอ็งต้องศึกษาค้นคว้า จิตมันจะพัฒนาไป พอเดินจงกรมไป แล้วพอจิตมันสูงขึ้นๆ นะ โอ้โฮ ฉะนั้นคำว่าสูงขึ้นๆ ไป เหมือนกับเราทำงาน เราทำงานมาตั้งแต่ เราเริ่มตั้งบริษัท เราต้องทำวิจัยตลาด เราต้องหาทุน เราต้องหาบุคลากร เราสร้างขึ้นมาจนสำเร็จ แล้วเราเชื่อคนอื่นใหม่ว่าเราทำผิด เอ็งเชื่อคนอื่นไหม ไอ้คนที่มันทำมันเห็นไหม เขาอบรมทาง วิชาการนะ เศรษฐิน้อย เศรษฐีใหม่ ต้องทำอย่างนี้ๆ มึงศึกษาจบมึงได้เป็นเศรษฐีกันหรือเปล่า

แต่ของเราไม่ได้ศึกษาอะไรเลย ภูประกอบบริษัทอยู่ที่นี่ “สันติภูฏิกโก” ความรู้จริง เห็นจริงในใจ ที่นี้เดินจงกรม เดินไปเป็นปกติ แล้วพอเราเดินจงกรมนี้ เทียบถึงความคิด ถ้าวันไหนความคิดเรานั้นพุ่งซ่าน เอ็งสาวเลย สาวเลย แล้วพอความคิดมันเริ่มเบาลงนะ เอ็งทอคน่องได้เลย แล้วลมหายใจเข้านี้ก็พุท ลมหายใจออกนี้ก็โธ คนเราต้องมีจุดยืน

การภาวนานี้จิตต้องมีจุดยืน การกำหนดพุทโธ คำบริกรรม มันเป็นที่เกาะของจิต จิตนี้มันเป็นนามธรรม อากาศ เราไม่มีภาชนะบรรจุอากาศ เราจะมีว่าอากาศอยู่ในภาชนะนั้นไหม ความคิดนามธรรมของเรานี้มันคิดไปเรื่อยเปื่อย เอ็งคิดถึงวัดเทพศิรินทร์ตอนนี้นั้นไปกลับมาหำรอบแล้ว เอ็งคิดถึงวัดเทพศิรินทร์สิ มันเร็วกว่ารถวิ่งที่ร้อยเท่า

แล้วพุทโธๆ มันเพื่อที่จะให้ตรงนี้เกาะนี้ไว้ ไม่ให้คิดไปทางอื่น ลมหายใจเข้านี้ก็พุท ลมหายใจออกนี้ก็โธ เอาความคิดสิ่งที่เร็วที่สุด เกาะคำบริกรรมไว้ จำไว้ให้ดีๆ เกาะคำบริกรรมไว้ แล้วพอเกาะคำบริกรรมไว้นี้ พุทโธๆ ถ้าจิตมันสงบนะ มันจะเป็นสงบ สงบขึ้นมาเรื่อยๆ อย่างที่ว่ารูจักตัวตน การปฏิบัติ การที่สอนกันอยู่ ปฏิเสธตรงนี้ แล้วไม่ทำตรงนี้ แล้วบอกตรงนี้ไม่มีประโยชน์ บอกตรงนี้เป็นแต่ถ้อยคำไป ใช้ปัญญาไปเลย ใครครวญไปเลย ลงนรกๆ

มันไม่มีคนทำอะไรขึ้นมาเลย มันเป็นตรรกะ มันเป็นการสร้างความคิดกัน แล้วคุยกันปากเปียกปากแฉะเลยนะ พอเข้าสู่คัมภีร์ โอ้อโฮ นิพพานๆ มิ่งก็พาน ภูก็พาน พานคนละใบแล้วก็ทะเลาะกัน เพราะมันไม่เข้าถึงความจริง แต่ถ้าเคยเข้าถึงความจริงบ้าง มันจะต่อต้านปีหรือมันจะอะไร คือพระพุทธเจ้าสอนศีลสมาธิปัญญา คือมันเป็นเส้นทางที่เราจะต้องเดิน

ถ้าเส้นทางนี้เราไม่เดิน จิตเรา กระบวนการของจิตมันไม่มีพัฒนาการ การปฏิบัติคือกระบวนการของจิตมันจะพัฒนาการของมัน มันจะทำลายตัวมันเอง การทำลายตัวมันเองคือทำลายกรรม ทำลายสิ่งข้อมูลที่มันได้เก็บสะสมมา แล้วในตัวมันเองมันมีวิชา อวิชาข้อมูลที่ว่า ถึงที่สุดแล้วจะไปทำลายตรงนั้น

ที่นี้เดินจงกรม เดินเป็นปกติ เดินไปปกติ ที่ว่าธรรมะเป็นธรรมดาๆ ธรรมดา มันธรรมดา แต่ธรรมะด้วยความเพียร ไม่ใช่ธรรมดาด้วยความคิด เราทำของเราไป เดินจงกรมนะ เดินจงกรมไป ใช้พุทโธๆ ถ้ามันพุทโธไม่อยู่ ความคิดมาก ไล่ความคิดไป ความคิดมันต้องหยุดได้

พอความคิดมันหยุดขึ้นไป มันจะเห็นของมัน แล้วมันจะพัฒนาของมัน ความคิดหยุดหยุดแล้วก็คิดอีก เพราะโดยสามัญสำนึก ความคิดมันเกิดดับๆ แต่ความเกิดดับของมันเป็น

ธรรมชาติ เหมือนไฟ เ็งคฺไฟสิ เ็งคฺไฟป่า ไฟป่ามันจะเผาป่าไปหมดเลย เราเอาไฟไปอยู่ในเตา
ทำไมไฟมันทำอาหารให้เรากินได้ละ แต่ทำไมมันไปไหม้บ้านไหม้เรือน ทำไมมันไหม้บ้านเรือน
เขาจับหายหมดเลยละ

ความคิดเรามันเกิดดับๆ มันเหมือนไฟป่า มันไหม้ทั้งวันทั้งคืนเลย มึงไม่เคยเห็นมันเลย
พอเราติดตามมันไป เห็นไหม กูเอาความคิด เอาพลังงานนี้มาไว้ในเตา ปัญญาอบรมสมาธิ แต่เขา
ไม่รู้ เขาบอกปัญญาหยุด มันใช้ปัญญาแล้วเป็นพระอรหันต์ ก็มันแค่ดับไฟป่า มันแค่ทำให้ไฟ
สงบลงเท่านั้นเอง ไม่วิปัสสนาไม่มีหรอก เพราะมันยังไม่มีจิตเห็นจิต

ตัวจิต ตัวพลังงานเห็นอาการของจิต เห็นความคิด วิปัสสนาจะเกิดต่อเมื่อจิตเห็นอาการ
ของจิต จิตเวลาสงบคือตัวสมาธิ ตัวสมาธิคือตัวจิต ตัวพลังงาน แล้วพลังงานเวลามันคิด มันคิด
อย่างไร เห็นชัดเจนมากนะ คนภาวนาเริ่มต้นภาวนา ใหม่ๆ ไปนี้ คำดำคำขาวมีดๆ มั่วๆ ไปนี้ พอ
เริ่มพัฒนาการไปมันจะเห็นตัวมันเอง หยุด แล้วเวลามันคิดเขาเรียกเสวยอารมณ์

ถ้ามันไม่มี ทำไมสวิตช์ไฟเราเปิดปิดได้ ทำไมความคิดมันคิดตลอดเวลาจนเราเปิดปิดไม่
เป็นละ พอเห็นนะเปิดได้ปิดได้ ทำได้ เดี่ยวจะมหัศจรรย์มาก แล้วพอทำไปแล้วนะ สนุกมาก
ภาวนาเป็นนี้สุดยอด เกมคอมพิวเตอร์มึงสู้กูไม่ได้ กูมันกว่าเยอะ มันกว่าเยอะ ระหว่างความดีกับ
ความชั่ว มันต่อสู้กันกลางหัวอก แล้วเราเป็นคนขับเคลื่อน เราไปดูเด็กๆ มันเล่นคอมพิวเตอร์กัน
ไง เราถึงบอกว่า คอมพิวเตอร์มึงสู้กูไม่ได้หรอก กูมันกว่าเยอะเลย

ฉะนั้นเจริญกรรม เวลาเราพูดไปนี้ เราจะพูดถึงพัฒนาการของมัน ที่นี้พัฒนาการของมัน
มันต้องมีพื้นฐาน ไม่มีพื้นฐานมันจะพัฒนาการไม่ได้ ที่นี้พื้นฐานก็อยู่ที่นั่งสมาธิ เจริญกรรมนี้
แหละ เป็นพื้นฐาน ต้องหาพื้นฐานให้ได้ ถ้ามีพื้นฐาน กรรมฐาน เรามานะ เรามาจากทะเบียนบ้าน
กันนะ กลับไปก็กลับไปกับทะเบียนบ้าน คนควบคุมชีวิตไว้อยู่ที่ทะเบียนบ้าน คนตายต้อง
จำหน่ายออก แล้วภพชาติมึงอยู่ที่ไหน กิเลสมึงอยู่ที่ไหน

ถ้ากลับไปที่สมาธิ กลับไปที่คันขั้วใจ กิเลสมันอยู่ที่ใจ กิเลสไม่ได้อยู่ที่ซากศพ ถ้ากิเลสอยู่
ที่ซากศพนะ ตายแล้วไปเผาละ พระอรหันต์เต็มเชิงตะกอนเลย กิเลสมันอยู่ที่ใจ พอตายใจมัน
ออกไปก่อน กิเลสมันออกไปก่อน เหลือแต่กากเดน ซากศพ มันก็อยู่ที่นั่น ที่นี้พื้นฐานเจริญกรรม
เดินปกติ เราเดินปกติ เดินธรรมดานี้แหละ พอเดินไปมันจะ คนทำงาน พอทำงานบ่อยครั้งเข้า มัน
จะเป็น มันจะชำนาญของมัน มันจะเดินไปรำพึงไปมันจะพลิกกลับๆ

แล้วอย่างที่ว่า ไปคิด ไปเปรียบเทียบเอาความคิดก็แล้วกัน ถ้าความคิดมันแรง เดินเร็วขึ้นเลย แล้วเดินสักชั่วโมงสองชั่วโมงแล้วเทียบ พอสักชั่วโมงก็ โห! ปล่อยสบายไหม ว่างไหม ถ้าไม่ว้าง อัดเข้าไปอีก เพราะเราเดินจงกรมมา เดินจนหินเป็นร่องก็แล้วกันละ เดินทั้งวันทั้งคืน เดินอย่างเดียว เราเหนื่อยแต่ก็นั่งบ้าง เพราะบางทีเดินไปมากแล้วมันล้า เราเดินจงกรมก่อน

บางทีเดินจงกรมหลายๆ ชั่วโมง เสร็จแล้วก็นั่งสมาธิ ๒-๓ ชั่วโมง เพราะเราไม่กินข้าว เราอดอาหาร พออดอาหาร เราภาวนา ๒๔ ชั่วโมงไง เราถือเนสัชชิก คือไม่นอนด้วย อย่างเราๆ ภาวนานี้เรากลับนะ ๒ ชั่วโมง ๕ ชั่วโมง เดี่ยวจะเลิก

ของเรานี้ละ ตลอดเวลา ฉะนั้นเราจะเดินจงกรม พอเดินจงกรมปั๊บ มันล้าหนัก เราก็นั่งสมาธิ นั่งสมาธิ ๒-๓ ชั่วโมง ถ้ามันลงดีก็ดี ถ้านั่งสมาธิแล้วมันไม่ลง หรือว่ามันลงแล้วมันออกมา ก็ลุกขึ้นเดินจงกรม นั่งสมาธิ เดินจงกรม เดินจงกรม นั่งสมาธิ เพราะเราถือเนสัชชิก บวชใหม่ๆ เราถือเนสัชชิก ไม่นอน ไม่นอน ไม่กินข้าว อยู่มาได้ไม่ตาย

เราทำมาหมดแล้ว ที่เราแนะนำ เราพูด นี่เราห่วง ห่วงแบบว่า พอเราพูดไป จะท้อใจใจแล้วจะคิดว่า โอ๊ย พระองค์นี้จี๋ไม่จบหายเลย จี๋ไม่จี๋ไม่นี่ถามได้ ถามได้ ประสพการณ์มี เพราะใหม่ๆ มันไม่รู้ มันก็ต้องค้นกันแบบตาบอดตาโสดนี่แหละ ค้นไป แล้วก็คิดผิด ผิดทุกคน

เวลาใครบอกผิดนะ เราบอกภาวนาอย่างนี้ผิดหมด เพราะเรามีกิเลส เรามีอวิชชา ผิดร้อยเปอร์เซ็นต์ พระอรหันต์นะเดินจงกรม ท่านก็ถูกของท่าน เพราะจิตท่านไม่มีกิเลสใช้ไหม เราเดินจงกรมเหมือนกันเลย กิริยาท่าทางเหมือนกันทุกอย่างเลย แต่ผิดหมดเลย เพราะเรามีอวิชชาครอบอยู่ทั้งหมดเลย ฉะนั้นผิดร้อยเปอร์เซ็นต์

แต่ทำไป ทำไปมันรู้ถูกรู้ผิด เห็นถูกเห็นผิด มันเปลี่ยนแปลงแก้ไข พวกเราจะรอดก็ตรงนี้ รอดตรงที่เห็นถูกเห็นผิด เปลี่ยนแปลง แก้ไข มันก็พัฒนาขึ้นๆ จากถูกเป็นผิด จากผิดบางที่ถูกบ้างเพราะมันเลื่อม ผิดถูกนี้มันจะเกิดเป็นบางคราว วันนี้ ถูกๆ อยู่ตลอดเวลาเลย พอมีอารมณ์ลงสนทนท่ห้ คิดผิดอย่างนั้น ผิดแล้ว กิเลสนี้ไว้มากเลยนะ พอผิดแล้ว ผิดเพราะอะไร ก็ทดสอบกัน ตรวจสอบกัน

พอมันจัดอารมณ์เข้าที่นะ ถูกอีกแล้ว เดี่ยวถูกเดี๋ยวผิดๆ นะ เพราะมันเจริญแล้วเลื่อมเลื่อมแล้วเจริญ อยู่อย่างนี้ตลอดไป จนถึงที่สุด สมุจเฉทปหาน ขาดปั๊บ กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ กิเลสขาดไปเลย คราวนี้มันถูกแน่นอนแล้ว เพราะมันเป็นอกุปปิธรรม มันไม่มีการ

แปรสภาพ แต่ก่อนจะเป็นอย่างนี้ได้ เราต้องเข้มแข็งขึ้นมาก่อน แล้วพอมันเป็นอย่างนี้ได้ นะ ไม่ถูก ไม่สัปปพตปรมาส คือว่าไม่ลูปคลำแน่นอนเลย

แต่! แต่ได้ในขั้นของโศคาบันเท่านั้นเอง ไปขั้นสกิทากา อนาคตก็ยังผิดอีก เพราะโจทย์ที่ละเอียดกว่า โจทย์ที่ลึกลับซับซ้อนกว่า เราไม่เข้าใจ พอโจทย์ที่ลึกลับซับซ้อนที่ไม่เข้าใจ เรารู้มาข้อมูล โจทย์อันง่ายที่เราได้จัดการเสร็จเรียบร้อยแล้ว อันนั้นไม่เสื่อมเสียแล้ว เป็นพื้นฐานที่รับประกันว่าเราได้ผ่านวิกฤติ ได้ผ่านตอบโจทย์ ได้แก้ไขโจทย์ แก้ไขกิจในจิตเราแล้วได้ขั้นหนึ่ง

แล้วเราก็พัฒนาขึ้นไปจะเอาขั้นที่สอง พอขั้นที่สอง ทฤษฎีหรือโจทย์มันจะซับซ้อนกว่า การซับซ้อนกว่าเราต้องแก้ไขด้วยมรรคที่ละเอียดกว่า ถึงมีมรรค ๔ ผล ๔ โศคาปัตติมรรค สกิทามรรค อนาคตมรรค อรหัตมรรค มรรคนี้คนละเรื่องเลยนะ มีมรรคไม่ใช่อันเดียวกันนะ แบ่งกัมมบาท แบ่งกัรน้อย แบ่งกัหฺรน้อย แบ่งกัมม พัน แบ่งกัมมเหมือนกันเลย แต่คนละเรื่องเลยนะ มีคนละเรื่องเลย

ทีนี้ปฏิบัติไป เวลาพระปฏิบัตินะ เวลาถามปัญหานี้รู้เลย คนถามปัญหานี้ไม่เข้าใจ ใช่มั้ย พอควักเบงกัมมบาทมา นี่เบงกัมมอะไรครับ ไอ้เรานี้มันผ่านมาแล้ว เห็นเบงกัมมบาท ก็เบงกัมมบาท ไอ้นั่นควักเบงกัหฺรน้อยมา ก็เบงกัหฺรน้อย คำถามก็เหมือนชักเบงกัมมขึ้นให้ดู มันจะรู้ว่าคนถามนี้มีวุฒิภาวะแค่ไหน คำถาม คำที่ถามมานี้มันจะฟุ้งถึงใจ ว่ามีความรู้มากน้อยแค่ไหน

ไอ้คนตอบฟังคำถามรู้เลย แล้วจะตอบอย่างไร จะแก้อย่างไร จะส่งเสริมอย่างไร ฉะนั้นบางทีเราคิดว่า เราแน่ เราไม่มีใครรู้ทันเรานะ เราไปพูดนะ คนเป็นเขาเห็นได้ เห็นพวงหมด ไล่ก๊อดไล่เอี้ย มีงควักมา มีงบอกนี่เบงกัมมพันครับ เบงกัมมบาทมันบอกเบงกัมมพันครับ เบงกัมมพันครับ เราก็นั่งจำใช้ไหม ไอ้คนพูดมันยังยืนยัน เบงกัมมพันครับๆ ก็มันเลขหนึ่ง ไอ้ห่าเอี้ย (หัวเราะ) มันจะเป็นพันเข้าไปได้อย่างไร ก็มันบาทเดียว

คำถาม ถ้าคำตอบ คำตอบจะตอบไป มันเป็นนามธรรม อย่างนี้ อย่างมีลูกศิษย์มาเขาบอกว่า พระป่านี้อย่างไม่ชอบเขียนหนังสือ เขาจะเขียนหนังสือกันไง บอกเขียนหนังสือมันเป็นแบบว่า มันเป็นรูปธรรม เราปฏิบัติกัน อย่างวิทยาศาสตร์ผิดตรงไหน ผิดที่เป็นกฎตายตัว เป็นรูปธรรม ทีนี้รูปธรรม อย่างเช่นอาหาร อาหารเรากินด้วยแรกนี่อร่อยนะ ด้วยที่สองชักเริ่มความอร่อยน้อยลงแล้ว ด้วยที่สาม ด้วยที่สี่ละ เห็นไหม

ถ้ามันเป็นตายตัว ถ้วยแรกอร่อยอย่างนั้น ถ้วยที่ร้อยก็ต้องอร่อยอย่างนั้นสิ ทั้งๆ ที่มันมาจากหม้อ มาจากที่เดียวกัน แต่ความอร่อยมันน้อยลงแล้ว เห็นไหม เรื่องของใจใจ เราถึงพูดเมื่อไหร่ก็บอกหนึ่งเป็นล้าน หนึ่งบอกหนึ่งเป็นศูนย์ เรื่องของใจทั้งนั้น ฉะนั้นพอมายืนยันนะ อย่างเรานี่อย่างจะสอนพวกเรานะ เราเขียนเลข ๑ ๒ ๓ ๔ มึงรู้แล้วละ ปฏิบัติไปเถอะ ไม่ได้หรอก ไม่ได้เพราะ ๑ ๒ ๓ ๔ มันเป็นวุฒิภาวะอันนี้ทำ

เหมือนกับเราชอบน้ำพริก น้ำพริก ๑ ๒ ๓ ๔ อร่อยมาก มึงไปกินเข้านะ โอ้โฮ เผ็ดก็เผ็ด แสบท้องก็แสบท้อง มันอร่อยตรงไหนวะ วุฒิภาวะของจิตไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นพอเวลาอาจารย์ที่สอนตายตัวแบบวิทยาศาสตร์ เป็นกรอบนี้ไม่ใช่ ที่นี้ครูบาอาจารย์เราถึงสอนแบบว่าเป็นธรรมชาติ แล้วแต่จิตแล้วแต่ความเห็น แล้วแต่ความถนัด แล้วแต่จิตมันเป็น แล้วอาจารย์คอยแก้ คอยแก้ๆ

เหมือนว่า อ้าว เด็กคนนี้นักอันนี้อร่อย อ้าว กินสิ ทำไมไม่อร่อยก็เติมรสชาติเข้าไป ก็อร่อยอีกแล้ว อ้าว อันนี้กินไม่ดี ไม่ดี เปลี่ยน แก้ไปเป็นจังหวะๆ ต้องพัฒนาไปเป็นขั้นๆ นี่การพัฒนา มันจะทำงานอย่างนี้ หลวงปู่มั่นท่านจะดูแลลูกศิษย์ ท่านจะดูแลมา ท่านจะพัฒนามา เป็นอย่างนี้ แล้วจะรู้กันว่าใครจริงไม่จริง ใครได้ไม่ได้

แต่เดี๋ยวนี้เรา สูตรตายตัวเลย เหมือนกันหมด มันก็เหมือนเข้าเซเวนเนอะ ต้องไปปฏิบัติที่นั่น ไม่ใช่ละ ของเราต้องลงท้องนา มึงหาเอาว่าใครได้ปุ๊กก็ได้ปุ่ ใครได้กึ่งก็ได้กึ่ง ใครมีอะไร มีผักบุ้ง เอ็งก็กินผักบุ้งเถิด แล้วแต่เอ็งลงไปเจออะไร ก็ว่าสนาเราเป็นอย่างนี้นะเว้ย ปฏิบัติต้องเป็นอย่างนี้เพราะจิตเป็นนามธรรม เกี่ยวกับบุญกุศล เกี่ยวกับความเห็นของตัว ต้องตามเนื้อหาสาระของคนๆ นั้น จะเป็นสูตรสำเร็จมา ส่งถึงบ้านๆ ไม่มีหรอก

เมื่อไหร่ล่ะ ใครมีอะไรว่ามา ไม่มีจะเลิก เลิกนะ วันนี้เราคิดว่าเยอะ ปัญหาต้องเยอะ ไม่มีปัญหาเลย พระอรหันต์หมดเลย

โยม : ...การที่มีสตินี้ มาถูกทางหรือเปล่า

หลวงปู่ : ถูกทาง เห็นไหม พอมีสติ สติเราขึ้นมา เรารู้อย่างไร แล้วบอกสติไม่ต้องฝึก สติจะเกิดเองได้อย่างไร สติต้องฝึก เพราะสติ มหาสติ สติอัตโนมัติ สติมัน เรารู้หมดนะ พอสติดีมันจะคุม

อารมณ์ได้ การเคลื่อนไหวสติดีมาก สติเป็นตัวโน้มนำ เหนียวนำสมาธิ ถ้ามีสติมา สมาธิจะตามมาทันที สติตัวเดียวจะได้ทุกอย่าง

ถ้าขาดสติแล้วนะ หมดทุกอย่าง ไม่ได้อะไรเลย สติ สติ แล้วสติมันจะเกิดเองไม่ได้ ต้องฝึก ต้องฝึก ตั้งสติไว้ ทำอะไรผิดพลาด แก้ไข ผิดแก้ไข ตั้งสติไว้ ทำ ตั้งใจทำของเรา ฝึกไปเรื่อยๆ เขาบอกเป็นการสร้าง ไม่เป็น มีทำไมต้องลงปลูกต้นไม้ ปลูกต้นไม้ทำไมต้องรดน้ำที่โคน ก็ปลูกต้นไม้แล้ว ถ้าไปรดน้ำที่โคนก็เป็นการสร้าง ก็ไม่ต้องให้ต้นไม้มันโต ให้มันตายไปเหวอ เรารดน้ำที่โคนนะเว้ย ต้นไม้มันจะโตมันเองนะเว้ย การฝึกสติก็เหมือนกัน การฝึกนี้แหละ มันจะเกิดให้ต้นไม้ให้โตขึ้นมา “สติ มหาสติ” รดน้ำที่โคนๆ ผลออกที่ปลาย

โยม : แล้วอย่างเวลานั่ง การที่เรารู้สึกทันทเจ็บ อย่างขานี้ ในขณะที่เรานั่งอยู่นี้ ก็ยังเป็นสมาธิอยู่

หลวงพ่ : ถูก

โยม : เมื่อนั่งไปแล้วนี้ พอทนกับการเจ็บเรื่อยๆ จนมันหายไปเอง

หลวงพ่ : ถูก ว่าไป

โยม : แล้วพอหลังจากที่ มันหายไปแล้วนี้ ผมก็รู้สึกสบาย

หลวงพ่ : ถูกหมดเลยนะ แต่ถูกแบบพื้นฐาน การปฏิบัติ พวกเรานั่งกันอยู่นี้เราต้องผ่านโรงเรียนอนุบาล ประถม มัธยมทุกคน เด็กคนไหนไม่เคยเข้าโรงเรียนอนุบาล ไม่เคยเข้าโรงเรียนประถม การปฏิบัติ ถ้าจิตมันไม่พัฒนาจากอนุบาล จากประถม จากมัธยม มันจะจบปริญญาได้อย่างไร? นี่ถูก ถูกในขั้นของพื้นฐานอนุบาลไป

มันพุทโธๆ นี่ถูกไหม? ถูก ทนเจ็บนี่ถูกไหม? ถูก ถูกในขั้นดิบาร์มี มันไม่ใช่วิปัสสนาแต่มันถูก ถูก เพราะอะไร ถูกเพราะเราเป็นเด็ก เพราะเราเขียนตัวอักษรไม่เป็น เราก็ฝึกจนเขียนตัวอักษรเป็น ก.ไก่ ก.กา ได้ พอเราโตขึ้นมา เราก็ผสมคำได้ จริงไหม ถูก

ที่นี้คนอื่นพอภาคปฏิบัติแล้ว เราคุยกันเรื่องวิปัสสนา พอมาถามว่านี่ถูกไหม เราจะถามตอนนี้เลยว่า วิปัสสนาต้องใช้ปัญญาออกไปสู่มัน ต้องใช้จิตออกไปสู่กับเวทนา จับเวทนาได้

แยกแยะกับเวทนา อันนั้นมันเป็นที่ว่า เราได้รู้จักตัวเราแล้ว เรามีสมาธิแล้ว เรามีกำลังแล้ว แต่ถ้าไม่มีกำลัง สู้กับเวทนาเขาเรียกขันธ์ คือความอดทนเอา

ถ้าไปพูดถึงการปฏิบัติ ไปพูดถึงอิทธิมขานี้ ผิดล้านเปอร์เซ็นต์เลย อย่างนี้มันก็หัวตอติ อย่างนี้มันก็ทุกข์นิยมติ ก็ทนเจ็บกันไปอย่างนี้ทุกข์นิยม เขาว่านะ มันทุกข์มันไม่ดีหรอก มันต้องใช้ปัญญาเลย มันจะไม่ทุกข์ ไม่ต้องไปเผชิญกับมันเลย ไม่เผชิญกับมันเลย จิตใจนี้ไม่เข้มแข็ง

สังเกตได้ไหม คนที่คนทุกข์คนยาก คนที่เขาผ่านการงานมา เขาจะเห็นคุณค่าสมบัติเรา มากเลย ให้อย่างเราไปถูกรางวัลมา ถูกได้เงินมา เงินนั้นแทบจะไม่มีค่าเลย นี่ก็เหมือนกัน พอมันปวดมันทุกข์นี้มันได้ผ่านไ้ มันได้การต่อสู้มาไ้ มันเหมือนกับเราสร้างเนื้อสร้างตัวมาไ้ เก็บเล็กผสมน้อยอย่างนี้ เงินทุกบาททุกสตางค์มีค่าไ้

เด็กๆ มันไปขอแม่ ไม่มีค่าหรอก มีเท่าไรก็ใช้หมด พอหลงได้ทำงาน โอ้โฮ แม่เห็นค่าเลยนะ กว่าจะได้ตั้งค์ เหมือนกัน ถูก ถูกเค็ดขาด แล้วพอมันพัฒนาไป มันสบาย มันโล่ง พอนั่งไ้ นะ เค็ดก็เกิดเวทนาอีก พอมันสบาย มันว่างไ้ เองนั่งไปสักชั่วโงติ เค็ดเวทนาก็กลับ เพราะจิตมันเริ่มออกรับรู้ เวทนาเกิดอีก พอเกิดอีกนี้เราไม่ทน

ถ้าทนนี้มันก็ไ้เป็นวิธีการหนึ่ง เราใช้ความคิดเข้าสังหารมันเลย เมื่อก็มันก็เกิด ถ้าเวทนาเป็นความจริง มันจะอยู่กับเราตลอดไปสิ ทำไมมันเกิดมาแล้วก็หายไป แล้วเกิดมาแล้วก็หายไป ทำไมมันหายไปละ เพราะเราก็ออยู่สมบูรณ์เรานี้ ร่างกายก็อยู่สมบูรณ์ จิตใจก็อยู่สมบูรณ์ ทุกอย่าง

คนที่เจ็บอยู่กับคนที่ไม่เจ็บมันก็คนเค็ดวกัน มันคนเค็ดวกัน ไม่ใช่คนละคนสักหน่อยเลย อ้าว เวลามันเจ็บก็เรา เวลามันหายไปแล้วก็คือเรา แล้วมันหายไปไ้ไ้ไ้ไ้ ไ้เราแบบว่า เราเริ่มให้ใช้ปัญญา พอใช้ปัญญาไป มันโล่ไปๆ โอ้โฮ พอมันทนนะ พอมันทนไปนะ จิตนี้มันจะพัฒนา เพราะจิตมันโง่ เวทนาเป็นเพราะจิตไปเอาทั้งหมดเลย จิตนี้มันไปสวย แล้วยัง เหมือนเราเลยนะ จิต มือไปจิ้มอะไรเหม็นๆ มา โอ้โฮ มันอยากดม

ถ้าไม่จิ้มมาไม่ไปดม เหมือนกัน พอเวทนานี้ เวทนาเกิดแล้ว เวทนา มันจะไปเอาอยู่ตลอดไ้ เหมือนมือไปจิ้มจิ้มมา มันจะดมตลอด ไ้ไ้ จิตมันสงสัยเวทนา มันก็จะไปดูตลอดไ้ ยิ่งดูยิ่งปวด ยิ่งดูยิ่งเจ็บ มันโง่ๆๆ แต่กว่าจะรู้มันโง่ ต้องรู้เอง เวทนาสักแต่ว่าเวทนา “ขันธ์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ขันธ์ ๕ ขันธ์ ๕ ไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่ขันธ์ ๕ พระโสดาบัน”

ขั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เวทนา เวทนา ความเจ็บความปวดไม่ใช่เรา เราไม่มีในความเจ็บความปวดนั้น เราไม่ได้ไปอยู่ในความเจ็บความปวดนั้น ในความเจ็บในใจเราก็ไม่มีความเจ็บความปวด ความเจ็บความปวดมันปล่อย มันปล่อยขั้น ๕ ใจ เวทนาไม่มีในเรา เราไม่มีในเวทนา เวทนาไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่เวทนา มันจะสมุจเฉทได้ด้วยปัญญาพร้อมกับสมาธิหนุน

ถ้าปัญญาไม่มีสมาธิหนุน เอ็งคิดจนตาย ไม่มีทาง แต่ถ้ามีสมาธิหนุน เพราะสมาธิ ตัวใจมันโง่ แล้วปัญญามันฝึก พอมันฝึก มันใช้ปัญญาไป ผลที่ตอบมา ตัวใจ มันใช้ปัญญา พอปัญญานี้มันสามัคคี สมุจเฉทปหาน มันจะไปตัดที่ชั่วหัวใจ มันจะไปตัดรากเหง้าเลย รากเหง้าสักกายทิฏฐิ รากเหง้าของความหลงผิด ถูกๆ แต่ทำไปเรื่อยๆ มันจะพัฒนาการไปเรื่อยๆ แต่มันต้องมาอย่างนี้ก่อน ถ้าไม่มีอย่างนี้ก่อน มันจะพัฒนาไปจากไหน ถ้าไม่มีพื้นฐาน

โยม : ในระหว่างที่เจ็บนี้ มันก็พิจารณาว่ากายไม่ได้เจ็บไปด้วย มันแยกกัน คือในใจเรา เราก็ไม่เห็นมีความรู้สึกอะไร มันเหมือนกับว่า ขยับ

หลวงพ่ : ความชำนาญ ความชำนาญของช่าง เรานี้ฝึกใหม่ เราทำตามตำราได้ แต่เรายังไม่ชำนาญ แต่พอทำบ่อยครั้งเข้าๆ ช่างนี้ชำนาญมากนะ เราเจอลูกศิษย์ รถนี้นั่งฟังรู้เลยอะไรผิดอะไรเสีย ฟังเสียงออกหมด นั่งอยู่เฉยๆ เวลามาเนียบอกติดเครื่องให้ผมฟัง อะไรเสียๆ ไปบอกมึงไปทำได้เลย ชำนาญขนาดนั้น นี่เหมือนกัน นี่ที่ว่ามันไม่ใช่เราๆ ทำไปเรื่อยๆ มันจะมีความชำนาญ

พอมีความชำนาญ เขาเรียกชำนาญในวสี แม้แต่สมาธิมันจะเสื่อมจะอะไรนี้ เพราะเราไม่รู้จักรักษา มีคนมาหาคะ อยากได้สมาธิๆ นะ เราบอกว่า โง่ดิบหายเลย มึงรักษาสมาธินี้เสื่อมทั้งปี แต่รักษาที่เหตุ สมาธิมันจะไม่เสื่อมเลย รักษาสติไง มีสติมีสัมปชัญญะ มีการรักษาอยู่ สมาธิมันจะไม่เสื่อมเลย นี่ก็เหมือนกัน ถ้าวิปัสสนามันเกิด ปัญญามันเกิดขึ้นมา มันใช้ปัญญา ใช้ปัญญา มันมีความชำนาญของมัน

ชำนาญในวสี ไม่ใช่ว่าพอมันเกิดปั๊บ ปัญญาไม่มีปั๊บจะขาด พอเวทนาหายปั๊บมันจะเป็นพระโสดาบัน ไม่ เพราะมันเกิดดับ เวทนาเดี๋ยวกี่มา เดี๋ยวกี่หนก เดี๋ยวกี่เบา มันจะมีมากน้อยตลอดเวลา แต่พอกิเลสมันขาดปั๊บ เวทนา สักแต่ว่าเวทนา

ดูหลวงตาสิ ตอนท่านเข้าเลื่อม ท่านบอกเลยว่าปวดเข้า พระอรหันต์นะ ปวดเข้า ปวดเข้า เวทนามีไหม แล้วเวลาท่านจะเทศน์นะ ท่านบอกเลย มึงจะปวดก็ปวดไปสิ กูจะเทศน์นะ โอ้อโฮ ท่านพูดคำนี้นะเราซึ่งมาก ก็ท่านปวดเข้ามากตอนท่านเข้าเลื่อม เวลาเทศน์ไป นั่งแล้วจะปวดมาก ท่านบอก ปวดมึงปวดไป กูจะเทศน์ แล้วท่านก็เทศน์ให้โยมฟัง ปวดก็ปวดอยู่ที่นี่ ชำนาญ เห็นไหม เวทนาสักแต่ว่าเวทนา เวทนาไม่ใช่เรา แต่มันมีของมันอยู่

ถ้ามันขาดแล้วนะ เวทนานี้จะไม่มีกำลัง ไม่มีอะไรที่จะกดถ่วงใจเราได้เลย แต่เรารู้สึกเหมือนเรานั่งอยู่นี้ แดดมาก็ร้อน ลมพัดมาก็เย็น แต่เราไม่ทุกข์ไม่ร้อนไปกับมันนะ ไม่รู้ อ้าว ก็ธรรมดา แต่ถ้าเราไม่เข้าใจตรงนี้ เราต้องการจะเย็นอย่างเดียว ร้อนไม่เอา ร้อนมานี้ โอ้อโฮ เจ็บซ้ำ น้ำใจ เจ็บปวด เจ็บปวด ถ้าเวทนามันขาดแล้วนะ ไม่เจ็บไม่ปวด ก็ธรรมดา ก็รู้กันอยู่

โยม : อย่างนี้ ยิ่งนั่งไป สติมันเหมือนกับต้องตื่นไปเรื่อยๆ

หลวงพ่ : จะดีไปเรื่อยๆ เว้นไว้แต่สมาธิมันเลื่อม มันอะไรนี้ บางทีสติมัน สมาธิเลื่อมนี้ ทุกอย่างจะถอยร่นหมด แต่เราก็ค่อยๆ ฝึกขึ้นมาใหม่ ค่อยๆ ฝึก ค่อยๆ ฝึกไปนะ

โยม : คือ เพราะหลังๆ นี้ ไปถาม หลวงพ่.....ครับ แล้วหลังๆ นั่งมามันก็ไม่สงบ เลยง่วงเลย

หลวงพ่ : ดีสิ

โยม : ต้องตื่นตลอด

หลวงพ่ : ตื่น ตั้งสติไว้แล้วกำหนดไว้ ให้มีจุดยืนไว้ บางทีมันตื่นตลอด บางทีภวังค์ เราก็คือไม่รู้ นะ บางทีตื่น มันตื่นแล้วเป็นภวังค์ จิตมัน มันต้องผ่าน มันจะมีสิ่งนี้เข้ามา นี่เราก็คตรวจสอบเรา ทำของเราไปเรื่อยๆ มันจะผ่าน อย่างเช่น จากกรุงเทพฯ มานี้ต้องผ่านนครปฐม ถ้าเข้าใจว่า นครปฐมถึงปายเป้าหมายแล้ว เราก็คือติดอยู่ที่นครปฐม

จิตเราเวลามันเปลี่ยนแปลง มันมีระยะผ่านนะ ที่นี้มีระยะผ่านสติเราจะตามไปเรื่อยๆ จะมีเทคนิคอีกเยอะนะ ภาวนานี้ เทคนิคเยอะมาก ถ้าอาจารย์ไม่ชำนาญ เสร็จหมด พัฒนามันไปเรื่อยๆ มันมีระยะผ่าน ขณิกะ อุปจาระ อัปปนา มันจะมีระยะผ่านของมัน มันจะพัฒนาเหมือนกับเหาะ ยิ่งอายุมากก็ยิ่งราคาแพง นี่ก็เหมือนกัน เราสะสม เราพัฒนา จิตเราจะดีขึ้น

เรื่อย ๆ ถ้าเราตั้งใจทำดี ๆ แต่บางที พอเราอยู่นาน ๆ ไปนี่ จิตเสื่อม คือท้อแท้ เศร้าสร้อย มันมีเจริญแล้วเสื่อม มันมีนะ

ทุกคน ดำรงชีวิตทั้งชีวิต มันจะมีเหตุการณ์กระทบกระทั่งกับชีวิตเราเยอะมาก การภาวนามันจะมีอุปสรรคเข้ามาขัดขวางเราพอสมควร ฉะนั้น เราต้องมั่นคง แล้วเราตั้งใจจริง แล้วทำของเราจริงๆ แล้วผลของมันนะ อริยทรัพย์ ทรัพย์ทางโลกนี้เขาเรียกทรัพย์ ความเป็นไปของหัวใจเขาเรียกอริยทรัพย์ มันมีคุณค่ากับทรัพย์ทางโลก เทียบกันไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นการทำมันก็ต้องลงทุนลงแรงลำบากกว่า เป็นเรื่องธรรมดา

โยม : คือเวลานั่งสมาธินี้ครับ ไหนจะมี อย่างที่อื่นเขามีกำหนดที่ลมหายใจครับผม แต่ว่าผมมีปัญหาครับ ควบคุมสายตาไม่ได้ มันจะติดอยู่นั่นครับ หรือไม่บางที เพดานบนกระทบลิ้นบ้าง แทนที่มันจะหยุดอยู่กับที่ มันไปเรื่อย บางทีมันขึ้น ๆ ลง ๆ เหมือนกัน

หลวงพ่ : นี่เข้าใจผิดหมดเลย สายตามันเกี่ยวอะไรกับลมหายใจเข้าออก

โยม : พอมันดี ๆ มันขึ้นมาอีกแล้ว อะไรอย่างนี้ครับ

หลวงพ่ : อย่างนี้มันเป็นอย่างนั้น มันเคลื่อนไหว คำว่าเคลื่อนไหว เราตั้งไว้ที่ปลายจมูกใช่ไหม เราตั้งไว้ที่ปลายจมูกแล้วเราก็อลอยไปเลยสิ เราก็อลอยเลยปลายจมูก ความรับรู้แค่ลมหายใจ แค่กระทบที่ปลายจมูก อย่างอื่นไม่เกี่ยว ไม่ต้องตามลม ไม่ต้องอะไรทั้งสิ้น

นี่สายตา สายตาดิ สายตาเราก็อกติ แค่เห็นทางเรื่องๆ เราเดินจงกรมกลางคิณะะ นิสสัยเรา มันแบบว่าไม่ชอบ ไม่เคยจุดเทียน วันนั้นเหยียบงูกะบะหลายทีแล้ว เหยียบมั่ว! โดดเลยนะ ทีแรกนึกว่าอึ้งอ่า คางคก โดดปั๊บรับมาเอาไฟฉายเปิด โอ้โฮ งูกะบะ ถ้าชดกุ่มแงะ เจ็บอีกแล้ว เดินจงกรมอยู่ เหยียบมันไง เพราะเราไม่จุดเทียนกลางคิณะะ แค่ร่างๆ แค่ว่าพอเห็นทางได้ เราเอาแล้ว

เราโดนบ่อย บางทีโดนตะขาบ วันนั้นโดน งูกะบะโดนกัฒมาทีหนึ่ง เมื่อหลายปีที่แล้ว นี่พอเหยียบมันนั่น ๆ ทีนี้พอนี้ ๆ เรานึกว่าเป็นตัวสัตว์อะไรไหม เรายึดโคดเลย คือถ้ามันเป็นคางคกก็กลัวมันตาย พอโคดเสร็จเราวางไฟฉายไว้รับเอาไฟฉายเปิดดู โอ้โฮ งูกะบะ ยังชมตัวเองว่าโชคดีมากไม่โดนกัด

ทีนี้ ถ้าอย่างนั้น ถ้าเราลมอยู่ที่ปลายจมูก อย่างที่วานะ มันกระทบบ้าง สายตาบ้าง การปฏิบัติใหม่ๆ มันจะมีอย่างนี้ บางคนนะ พอนั่งพุทโธ มันจะมีเหมือนคนมาสะกิด จะมีเหมือน

อะไรนี้ มันจะมีเยอะ อย่างนี้มันเป็นเวรเป็นกรรมของคน บางคนนั่งปกติจะไม่ทำอะไรเลย บางคนนั่งไปแล้วจะมี เหมือนกับเรากระตุก เหมือนเราเขม่น ตาเขม่น มันจะมาเยอะ

เราจะยกหลวงปู่ลี วัดอโศการาม หลวงปู่ลี วัดอโศการาม ท่านไปนั่งอยู่ที่ชายทะเล ที่วัดอโศฯ เมื่อก่อนมันสร้างใหม่ๆ มันจะเป็นริมทะเล ท่านไปนั่งหลับตาพุทโธๆ แล้วยุ่งทะเลมันมาเป็นลูกๆ เลย ท่านกำหนดพุทโธๆ มันกั๊ด ท่านไม่ขยับเลยนะ ท่านบอก ใช้กรรม กิณดูสิ ยุ่งทะเลเป็นฝูงๆ เป็นกลุ่มๆ แล้วเรานั่งอยู่ให้มันกั๊ดเป็นกลุ่มๆ ท่านบอกท่านลืมตาออกมาดูนี้ เลือดนี้แดงหมดเลย

บางคน พระบางองค์ที่มีคุณธรรมนะ ท่านเห็นเวรเห็นกรรม ท่านชดใช้ อย่างเช่นหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ชอบท่านบอกว่า เวลาท่านเป็นอัมพฤกษ์ พอท่านเป็นอัมพฤกษ์ เมื่อก่อนท่านเข้มแข็งมาก หลวงปู่ชอบนี้สุดยอดพระเลย เคนจกรรมนี้สุดยอดเลย พอถึงเวลากรรมมันให้ผลใช้ใหม่ ท่านเป็นอัมพฤกษ์

ทีนี้พระที่อุปฐาก ท่านจะเอายา ยานี้ ท่านไม่ยอมฉนยา ท่านบอกว่ามันเป็นโรคกรรมของท่าน เขาเอายานี้สอดเข้าไปในกั๊ดยหอม คือท่านไม่ยอมฉน ทีนี้พอเอายาสอดเข้าไปในกั๊ดยนะ ให้ท่านฉนยา เพื่อจะได้บรรเทาโรค ท่านฉนกั๊ดยนะ พอฉนมันกระทบถึงเป็นยานะ ท่านจะบ้วนทิ้งเลย นี่ไง เราจะบอกว่าพินกรรมของคน พินฐานของคนมันหลากหลายจริงๆ

แล้วหลวงปู่ชอบท่านพูด เขาฟังต่อๆ กันมา บอกตอนสมัยท่านเด็กๆ ท่านจับปูจับปลาใส่ข้อง แล้วกั๊ดมันหนีไป หักขามัน หักขามัน ท่านเป็นเด็กอีสานใช้ไหม จับปูจับปลา จับปูมาแล้วใส่ข้องๆ แล้วมันจะหนีจากข้อง จับมาแล้วหักให้หมดๆ สมัยเด็กไม่รู้เรื่อง ทุกคนก็อยากหวังผลประโยชน์ อย่างพูดเมื่อกี้ การอยากได้มันธรรมดา

ฉะนั้น สิ่งใดที่มันเกิดนะ เราจับสติ สตินะ ให้ชั๊ดกับลมกับพุทโธ อย่างอื่นจะเกิดขึ้นนะ ไม่รับรู้ เดี่ยวจะค่อยๆ จางไป แต่เพราะเราบางที่มันสงสัย เราไม่รู้กำหนดลมพุทโธอยู่แล้วนะ พออะไรขึ้นมานะ นั่นอะไรวะ นี่อะไรวะ ไปรำคาญ ยิ่งรำคาญยิ่งชั๊ด ฉะนั้นเราจะวางตรงนั้น ให้อยู่กับลม ตั้งสติให้อยู่กับลม รับรู้เฉพาะลม มีเฉพาะลมกับความรู้สึกเราเท่านั้น อย่างอื่นจะเกิดขึ้นมาบ้าง จะมาขัดแย้งบ้าง ไม่สน ไม่ดู ไม่สนๆ เอาหนึ่งนี่หนึ่งเดียว

แต่ถ้าเราจะไปแก้ ก็อ้าวจะให้มันหายไปนะ มันยิ่งชั๊ด ลมมันจะยิ่งหายไป นี่ก็อุปสรรคการปฏิบัติ เพราะเราไม่เข้าใจ เราเป็นเราอะไรขึ้นมา เราไม่ไปเลย เราอยู่กับพุทโธ แต่ใหม่ๆ ก็ไม่

รู้ ใหม่ๆ ก็เป็นอย่างนั้น โนนอะไร นี้อะไร โอ้โฮ นิमितเราก็คือเยอะมาก แล้วตามไปหมด ผิดหมด
ตอนหลังนี้ไม่เอา อะไรก็ไม่เอา แต่พระพุทธเจ้า อานาปานสติ เอาความสงบของใจเท่านั้น

สัมมาสมาธิ รากฐานของใจ รากฐานของภวาสวะ รากฐานของภพ รากฐานของตัวเรา อัน
อื่นไม่เกี่ยว เพราะอยู่กับมันมาหลายภพหลายชาติแล้ว ไม่ไหวแล้ว มึงหลอกกูมาตลอด เยอะมาก
แล้ว ตอนนี้กูไม่เอาแล้ว วางให้หมดเวลาทำสมาธิ แล้วเวลามันออก จิตสงบสู่สมาธิแล้ว ออก
คันคว้า แล้วค่อยมาคุยกัน

ออกวิปัสสนานี้มันจะรู้แล้ว รื้อเลย เชื้อมาจากไหน สิ่งนี้มาจากอะไร ทำไมมันถึงเป็น ถ้า
จิตมีสมาธิแล้วนะ เดียวได้รู้ได้ค้น มันจะไปจบกันตรงนั้น แต่ถ้าไม่มีกำลังนะ จะไปรื้อไปค้น
มันไม่ไหว ฉะนั้นอะไรจะมา ไม่รับรู้มันไง รับรู้เฉพาะลมหายใจอย่างเดียว จบ

เอาตรงนี้ให้ได้ก่อน เอวัง